40. ÉVFOLYAM, 28. SZÁM Ára: 3,– Ft 1984. JÚLIUS 12.

Ludas Matyi

– Most telefonáltak fentről, hogy kinn vagyunk a vízből!

(REVÜNK A 8–9. OLDALON)

LABIRINTUS

Hétköznapi Magellán

Még csak tájékozódom a képernyő előtt a Magellán-játékról: ott tartok, hogy a kódszámot „úgy kapjuk meg, hogy a kettős kockába beírjuk a 3. színnel kiszínezett tartományok közül 4 tetszés szerinti tartomány számát". (Ezt is a Rádió- és TV-újságból másoltam ki.) Szóval vannak a színek, a játékszelvény 6 színre jogosít, de elég 4 is... Hát ezt még gyakorolni kell. Megkísérlem – hétköznapibb módon.

Világosbarna cipőpasztát keresek, de hiába. Általában egy-két szín található egy közepes üzletben: mostanában a sárga vezet és azok a tubusok, amelyeken semmiféle színmegjelölés nincs. Hónapokig nem volt kapható fekete cipőkrém sem. De kapható volt magyarázat: egy körösladányi ipari szövetkezet gyártja a krémet az ország összes cipőjének, de egyszerre csak egyféle színt képes készíteni. Egyideig vöröset, aztán jöhet a fekete és valamikor a világos barna. Mert bonyolult az átállás... És a cipőgyárakkal sincs meg az összhang, mert azok is jobban tennék, ha azt a színt gyártanák, amihez cipőpaszta van.

A cipőkrémkészítők tehát nem indulhatnának nagy eséllyel a Magellánban. De az üdítőital-gyártók sem. Pedig üdítő a választék bővülése: jelenleg 28 féle íz készül 88 féle elnevezéssel. Hogy gyakran csak egy-kétféle kapható? Hasonló a baj, mint a cipőkrémmel. Ha a Fővárosi Ásványvízüzemben délelőtt sötétbarna Colát töltenek, több óra telik el, amíg indulhat a sárga Deit, vagy a piros málna, mert az is ugyanazon a gyártósoron készül. Az csak vágyálom, hogy legyen a sárgához, a barnához is külön gépsor, úgy hogy nincs más megoldás: jobban kell tudni átállni.

Természetesen nem az alapszínről egy másik alapszínre. Az alapszín hosszú ideje bevált és ma már több árnyalata is megtalálható. Vannak, akiket ez is megzavar és megkérdőjelezik mondjuk egy új intézkedés színösszetételét. Az átállás ez esetben szintén bonyolult és az ember nem is gépsor, amelyen – tapasztalhattuk a cipőkrémnél, meg az üdítő italoknál – ugyancsak nem könnyű átállni. Egy kísérlet során, amikor 50 hajó- illetve repülőutas színlátás-képességét vizsgálták, megállapították, hogy „akik könnyen szédülnek, rosszabbul különböztették meg a színeket, különösen a vörös szín érzékelése romlott". Két szovjet kutató vizsgálati anyagából idéztem és ennek alapján arra gondolok, hogy nem látnak-e nálunk a könnyen szédülők hol túlhamar feketét, hol kéket-zöldet, mások szemét viszont –, akik nem szédülősek – a színtelen nyugtatja meg leginkább. Ami valóban többféle szín tisztítására alkalmas – mármint a színtelen cipőkrém – az a szakemberek szerint idővel tompítja bizonyos színek fényét. Különben gyakran ezt sem kapni. Hát ha egy cég nem bírja szusszal az időnként felbukkanó import mellett sem, akkor csinálja kettő, vagy három. Hiszen ha több színnel indulunk, még a Magellánon kívül is esélyesebbek leszünk! Bár eszembe jut, hogy üdítőt több gyár is készít a boltokban mégsem színdús a választék...

Úgy látszik, még sok-sok játékszabályt kell megfejteni.

Földi Iván

Elvesztettem az emlékkönyvemet

Koncz Zsuzsa régi slágere sokszor eszembe jutott nyári szabadságom alatt, amíg Nyugat-Európát barangoltam. Ismerős tájak bukkantak elő: ebben a városban én már jártam, ezen a zollon én már átléptem. De mikor? Mikor is? Majd megnézem otthon, a régi útlevelemben!

Megnézném, ha el nem vették volna tőlem, amikor az újat adták. Kár, igazán sajnálom, mert valóban olyan volt mint egy furcsa, kedves emlékkönyv. Szívek, virágok, galambok, s egyéb rajzolmányok helyett telisteli bélyegekkel, bélyegzőkkel. A „Szeretettel jegyzé..." szövegek helyett csupa szigorúan jegyzé szöveg: beléphet, tartózkodhat, átutazhat, ettől-eddig, itt és itt... Érdekes, hogy a hatóságok mindenütt (nem csak nálunk, hálistenek) milyen kimértek, fontoskodóak, unalmasak. A vízumok szövege inkább távoltartó, mint csábító. Az élet, szerencsére, más. Útlevelembe gondosan beletűztek például egy nyomtatványt, amelyben figyelmeztettek, hogy Franciaországba mindig csak a kijelölt helyen lehet belépni. Ideoda cikáztam a francia határon, soha el nem kérték az útlevelemet, nem kérdezték honnan jövök, hova megyek, egy kézmozdulattal küldtek tovább az utamon...

Minek kellettek az Útlevélhatóságnak a mi lejárt útleveleink? Mit kezd vele? Ha megöregszik, leül majd a kandalló elé, előveszi, s lapozgatja őket? Mert én azt tenném. De ami a Hatóságnak csak szögletes, kerek, ovális bélyegzők halmaza – az nekem emlékek özöne. Minden stempliről eszembe jutna valami, valaki. A bájos, harmatosan ifjú vámos kislány például, aki percekig forgatta útlevelünket, amíg rájött, melyik országból valók vagyunk? Aztán megkérdezte mosolyogva: Alkohol, cigaretta, csokoládé? Köszönjük, nem kérünk – mondtuk mi is mosolyogva. Istenem, egy új határon minden régi vicc új...

Ebben az egész ügyben nekem a bizalmatlanság fáj. Azért kellett beszolgáltatnunk a régi útlevelünket, nehogy visszaéljünk vele. Előfordulhat ilyen? Talán. Százezer esetből egyszer. De akkor pecsételjék bele öklömnyi betűkkel: érvénytelen. Lyukasszák ki, csipkézzék ki a szegélyét.

Csak adják vissza. Az emlékkönyvünket. Az emlékeinket.

Nem csupán arról van szó, hogy kié az útlevelem: az államé vagy az enyém? Mélyebben, s valójában arról a gyakran felvetődő, s még nem mindenütt tisztázott problémáról: én vagyok-e az államé, vagy az állam az enyém?

Én az utóbbit hiszem, s vallom, tiszta meggyőződésből.

Radványi Barna

SZABADTÉRI SZÍNPAD

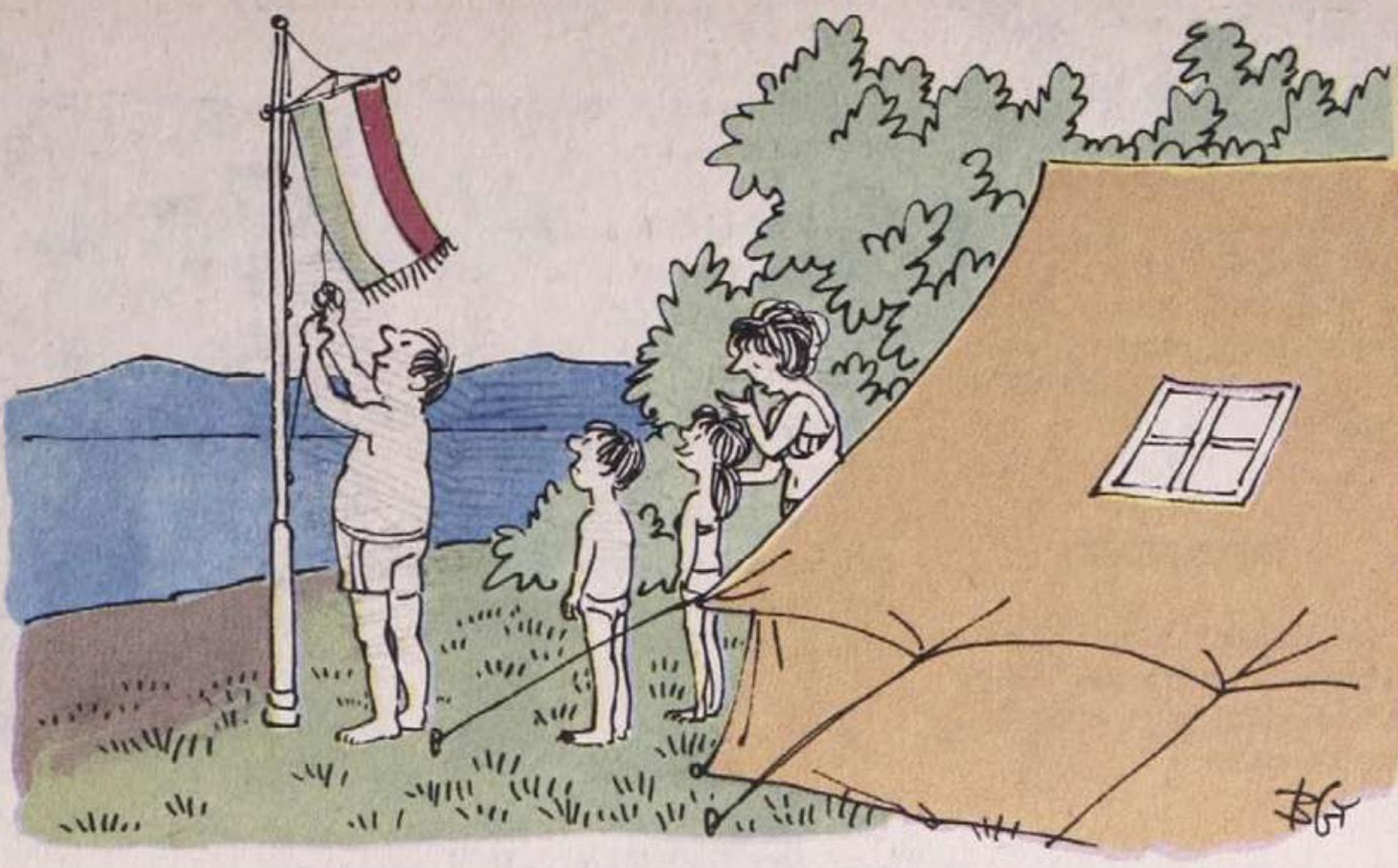

Ma és most...

DACOS KÜLFÖLDI

– De én nem akarok minden este magyar nótát hallgatni!

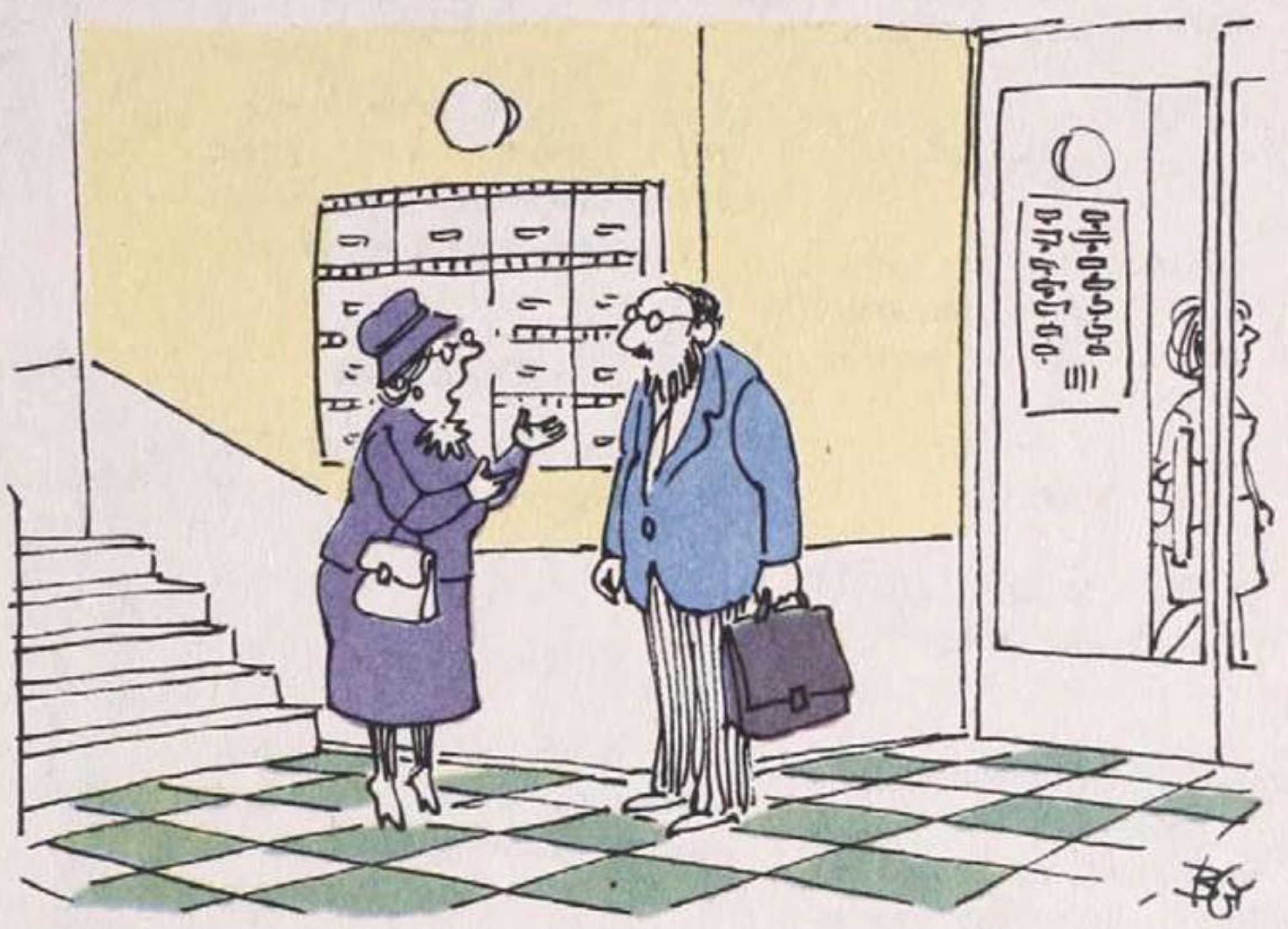

– Apátok még valódi úttörő volt, szokjátok meg a nosztalgiát!

– Tizenegyes lövéssel döntjük el, kit terjesszünk fel kitüntetésre!

VILMA NÉNI

– Kár, hogy Kádár János tele volt vendéggel, nem ért rá a Portisch fejével beszélni!

PÉLDÁZAT A PIACRÓL

— Jó napot kívánok. Hogy adja ezt a szép cseresznyét?

— Harminchat forint kilója.

— Érdekes. Néhány hónapja narancsot vásároltam önnél. Az is pontosan ennyibe került.

— Nincs ebben semmi különös. Nálam mindig az harminchat forint, ami éppen van.

— És ami nincs?

— Azt olcsóbban is megszámíthatom. Mást ne mondjak, uraságod ebben a pillanatban huszonnyolc forintért vásárolhat nálam egy kiló narancsot.

— Nagyszerű. Kérek huszonnyolc forintért egy kiló narancsot.

— Sajnos nincsen, kérem. Tessék benézni néhány hónap múlva.

— Idehallgasson, én most befizetek magánál huszonnyolc forintot és néhány hónap múlva kapok egy kiló narancsot.

— Ennek nem az a módja. Én uraságodat előjegyzésbe veszem, most befizet tizennégy forintot, és amikor megjön a narancs, akkor...

— ...a másik tizennégyet!

— A másik huszonnyolcat. A narancs ára látatlanban is állandó változásoknak van kitéve. Még az is lehet, hogy a szerződő fél egyáltalán nem szállít.

— Igazán? És maga mégis zsebre vágná a tizennégy forintomat?

— Hja, kérem, a kofa is a piacról él.

— Azt árulja el, hogyan kerülhet a cseresznye is harminchat forintba, a narancs is harminchat forintba. A cseresznye nálunk terem. Annyi van belőle, hogy Dunát lehet vele rekeszteni. Kiskatonák permetezik, kisdiákok szedik, kismamák csomagolják. A narancs meg déligyümölcs, gyarmatáru, luxuscikk... Miképpen lehetséges ez?

— Uraságod teljesen el van tájolva. Az a harminchat forintos cseresznye ugyanis pontosan tízszerte olcsóbb, mint a harminchat forintos narancs.

— Hogy érti ezt?

— Nagyon egyszerű. Mégis, uraságod szerint hány narancs megy egy kilóra?

— Tudom is én, talán tíz.

— Helyes. És hány cseresznye?

— Ki számolja azt? Mondjuk száz.

— Stimmel. Ezek szerint tehát egy darab narancs ára három forint hatvan, egy darab cseresznyéé viszont csak harminchat fillér.

— Érdekes új megvilágítás.

— Ugyebár? Azonfelül a cseresznyének számtalan előnye van a narancs felett. Hogy mást ne mondjak, egy narancs például sohasem kukacos. A cseresznye viszont...

— Ezt ön előnynek tekinti?

— Természetesen. A cseresznye komplex gyümölcs. Uraságod egy szem cseresznye beszerzésével nem csupán a tájjellegű flóra, hanem a tájjellegű fauna birtokába is juthat.

— Nézze, ha én jószágot akarok vásárolni, akkor nem a zöldségeshez megyek, hanem a kutyapiacra.

— Tovább megyek. A páros cseresznyét gyermeked ékszer gyanánt a fülére akaszthatja uraságod. Naranccsal az ilyesmi kevésbé volna praktikus. Tőbül konyulhatna le uraságod füle. A cseresznye magvacskái azonkívül a hüvelyk- és mutatóujj közül kicsúzlizva hathatós pöckölőfegyverként is jó szolgálatot tesznek. Jó, tudom, uraságod erre felhozhatja, hogy adott esetben a narancs magvait is lehet pöckölni. Aláírom. Na de kérdem én, hagy annak a narancsnak a magvacskája oly szép piros flekket a célegyén ruházatán?

— Akkor sem értem. A narancs Kaliforniából jön. Vagy akár Afrikából. A cseresznye pedig Békásmegyerről. És mégis egy az ára.

— Ha uraságodnak csupán a távolság okoz gondot, kérem, vásároljon tőlem egy kiló cseresznyét. És mielőtt kifizetné, én háromszor körülkocogom a staneclival a háztömböt. Mégsem! Jobbat ajánlok. Idehallgasson, tereljük a tudományos közgazdaságtan szintjére az ügyet. Változtassuk meg a virtuális csereárnyokat. Mondjuk ki, hogy egy kiló narancs világpiaci ára a következő öt perc leteltéig nem harminchat forint, hanem háromszázhatvan. És ehhez képest ugyebár a harminchat forintos cseresznye szinte nevetségesen olcsó.

— Jé, tényleg. Adjon gyorsan egy kilót...

Peterdi Pál

Bolíviából jelentik:

AZ ELNÖK VISSZATÉRT RENDES ÉVI ELRABOLTATÁSÁBÓL

SZILÁNKOK

NŐI DOLGOK

— Engem még férfi nem látott ruha nélkül. Ugyanis, ha nincs a férfin ruha, szóba sem állok vele.

ZSEBPÉNZ

— Bőven adok a kisfiamnak zsebpénzt, hogy hó végén legyen kitől kölcsönkérnem.

PIACON

— Kedves vevő még meg sem kérdezte, menynyibe kerül, már azt mondja, adjam olcsóbban!

SZEGÉNYSÉG

— Nincs nekem annyi pénzem, hogy a pincérnek ne adjak nagy borravalót.

VÁGY

— Szép, hosszú, fiatalkort szeretnék megérni.

NYUGODT EMBER

— Elment az utolsó villamos? Megvárom az elsőt.

EGYEZSÉG

— Vannak bizonyos erkölcsi szabályok, amiket én tartok be, másokat pedig a feleségem.

NOSZTALGIA

— Amikor én gyerek voltam, valahogy hidegebb volt a fagylalt...

LÁTHATÁS

— Minden hónapban egyszer láthatom a gyereket.
— Ön elvált szülő?
— Dehogy. A srác éjjelnappal csavarog.

NAGYVONALÚSÁG

— Vettem egy villamosjegyet, de nem utazom vele sehová. Én így támogatom az államot.

PANASZ

— Harmadrendű vendégnek tekintettek a másodosztályú étteremben, első osztályú árakért.

GYEREK

— Én nem akarok már több gyereket! — mondta kétségbeesetten a tanítónő a zsúfolt általános iskolában.

KUTYABŐR

— Én a cibakházai depressziósok közül való vagyok.

ELŐRELÁTÁS

— Arra az esetre, ha lerobbanna a kocsim, az autóm csomagtartójában mindig van egy Trabant.

MAI IDŐK

— Fiam, ilyen elhanyagolt külsővel, ne csodálkozz, ha beléd szeretnek a lányok.

A MEGOLDÁS

— Beálltam magántaxisnak, hogy ne kelljen órákig várnom egy taxira.

Galambos Szilveszter

ESKÜVŐ

ARATÁSI HADGYAKORLAT

— Aztán jöttek a katonák, ez volt az ellenség, le kellett kaszabolniok!

— Kérem, osztályvezető kartárs, Kovács azt mondta rám, hogy teljesen hülye vagyok.
— Ne hallgasson rá! Kovácsnak nincs önálló véleménye, ő csak azt szajkózza, amit másoktól hall...

FÜLÖP GYÖRGY:

Emlékszik még?

A FALUSI DOKTORBÁCSIRA

Nem mindig csak hálapénzért
rendelt gyógyírt beteg testre,
s nem azzal ment falura, hogy
majdcsak visszamászik Pestre.

A FŰSZERESRE

Mint balsorsú mentőangyal
vállalva a nehéz tisztet,
soha ki-nem fizetésre
árult cukrot, sót, meg lisztet

A DRÓTOSTÓTRA

Megfenekelt lábast, lavórt, –
tán a pokol fenekét is...
S képzeljék el, drótostótnak
nevelte a gyerekét is.

A MADÁMRA

Intézménye, mint egy színház,
díszes volt és előkelő...
A stáb most is hasonló, csak
egyénileg adják elő.

Ki volt a tettes?

Szeretem a krimit. Nem szégyellem bevallani. (Mint egyesek.)

Legutóbb olvastam egy történetet, amelyben Mr. John Line-t, a többszörös milliomost halva találták Tudor-korabeli kastélyában. A Scotland Yard főfelügyelője megindította a nyomozást, mert John Line a barátja volt és néhány gyanús körülmény is felmerült a nyomozás során. A milliomos fia, Charles Line, züllött életet élt, kártyázott, lóversenyezett, ivott, költséges barátnőket tartott, ugyancsak költséges felesége mellett. A gyanú azért terelődött Charles-ra, mert ő volt az egyetlen örökös, tehát érdekében állt megölnie az apját. Valami titokzatos méreggel, amely orvosilag nem volt kimutatható. Charles viszont már hetek óta nem tartózkodott a kastélyban. Külföldön utazgatott. Ráadásul, amikor a család ügyvédje felolvasta a végrendeletet, mindenki meglepődött: nem Charles, a milliomos fia lett az örökös, hanem a házvezetőnő. A Scotland Yard főfelügyelője kihallgatta a házvezetőnőt, aki bevallotta, hogy tizenkét évet ült börtönben, mert méreggel megölte a férjét, de John Line halálához semmi köze. A rendőrfelügyelő le akarta tartóztatni a házvezetőnőt, de elkésett. Valaki megölte. De ki? Kinek állt érdekében? Miért kellett meghalnia?

(Ez volt az a pillanat, amikor elaludtam. A könyv kiesett a kezemből. Másnap este tovább olvastam.)

A házvezetőnőről megtudtam, hogy John Line leánya volt, de ezt a kastély ura nem árulta el senkinek. És a leányának volt egy titkos vőlegénye, bizonyos James Hamilton, aki züllött életet élt. Kártyázott, lóversenyzett, ivott, költséges barátnőket tartott, ugyancsak költséges felesége mellett.

(Itt abbahagytam az olvasást, mert egy kicsit untam a krimit. Van ilyen. Nem minden krimi köti le az olvasó figyelmét. Elhatároztam, hogy majd másnap folytatom. S akkor megtudom, miért kellett meghalni annak a pasasnak, John Line-nak.)

A következő napon folytattam a krimi olvasását, de bekapcsoltam a televíziót is. Éppen egy nem is olyan régi magyar filmet játszottak. Annak idején láttam is.

Néztem a filmet és letettem a könyvet. Már nem érdekelt.

A filmben szerepelt Z., aki már nincs közöttünk. Aztán felfigyeltem X.-re (istenkém, de fiatal volt!), aki pár évvel ezelőtt halt meg.

Két halott! Borzasztó!

Aztán ismét láttam E.-t, egy fiatal, de sikeres táncosnő szerepében, akinek remek humora volt. Volt. Már nem él.

S játszott a filmben T., aki most körülbelül olyan idős lenne, mint én. Egy nótás kedvű kapitányt alakított, akiért rajongtak a nők. Nagyszerű színész volt. Volt. Már nem él.

Egy kis szerepben — állandóan epizódszerepeket játszott, kitűnően — megismertem P.-t. Ő sincs már az élők sorában. Sajnos.

Nem tudtam tovább nézni a filmet. Lezártam a tévét.

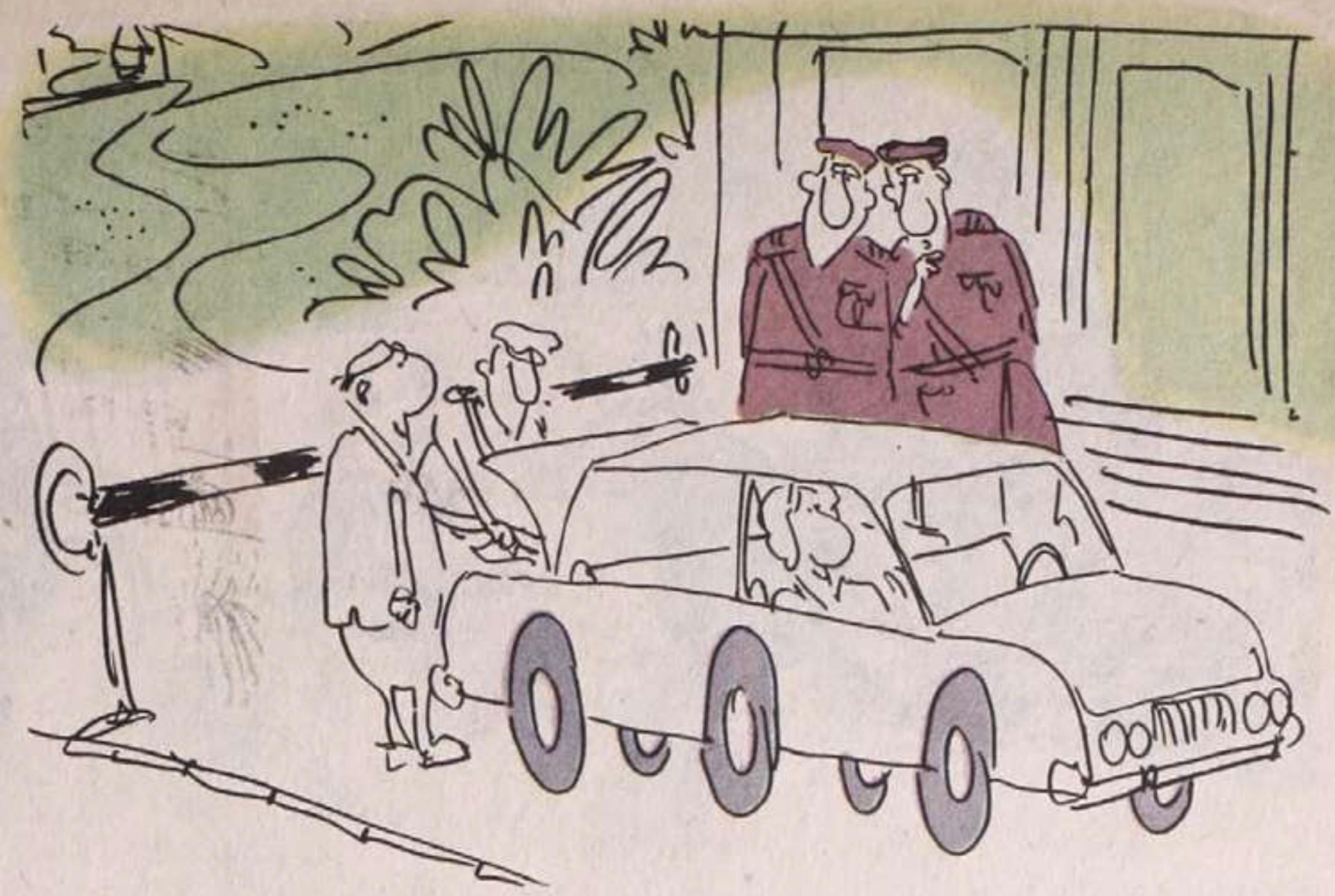
Öt halott.
Miért kellett meghalniuk?
Miért?
Ki volt a tettes?

*

A krimit nem olvastam tovább. Tudtam, hogy a Scotland Yard főfelügyelője a regény utolsó lapjain biztosan rájön arra, hogy ki volt a tettes.

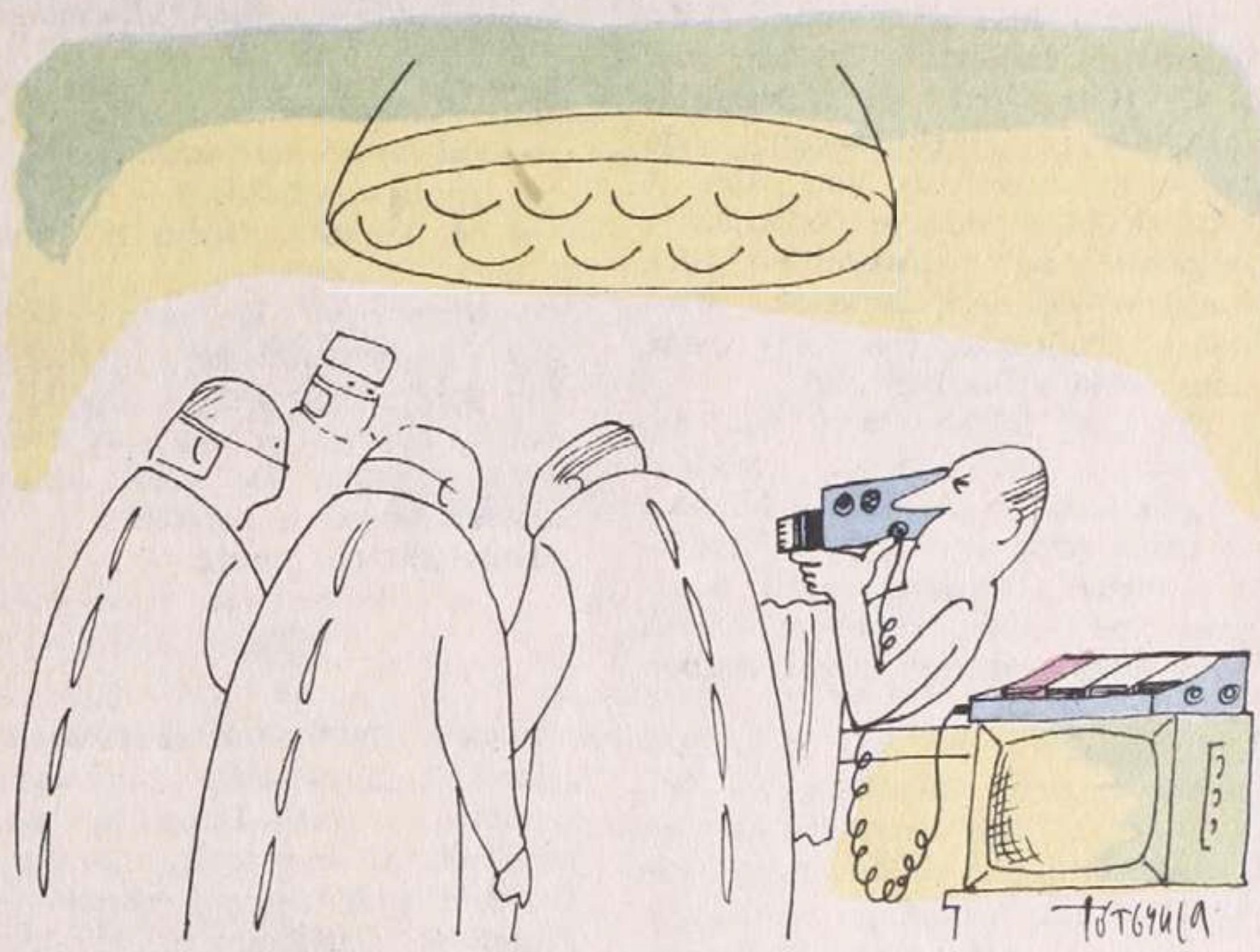
Mint ahogy az egy krimiben már lenni szokott...

Mikes György

– Nem tudnám megmondani, hogy mi, de valami nagyon nem tetszik nekem!

SZENVEDÉLYES KÉPMAGNÓS

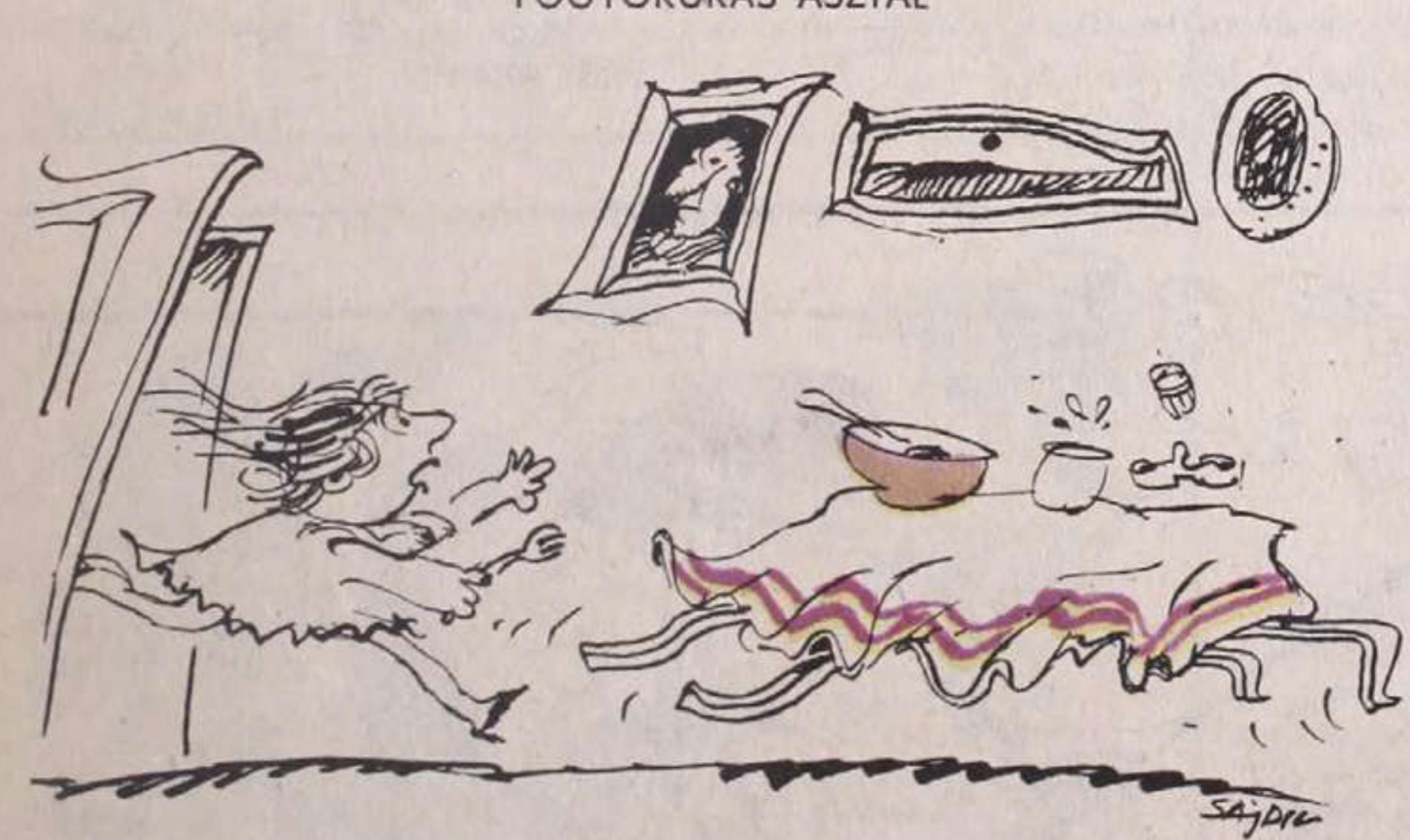

Hátha valaki nem ismeri

— Miért kezdik ilyen korán betakarítani a rozsot? — kérdi a szövetkezethez látogató újságíró.

— Nincs mit tenni — felel sóhajtva a szövetkezet elnöke. — Vasárnap fontos meccs volt, és veszítettek a labdarúgóink. A bíró pedig utána elbújt a rozs közé...

FOGYÓKÚRÁS ASZTAL

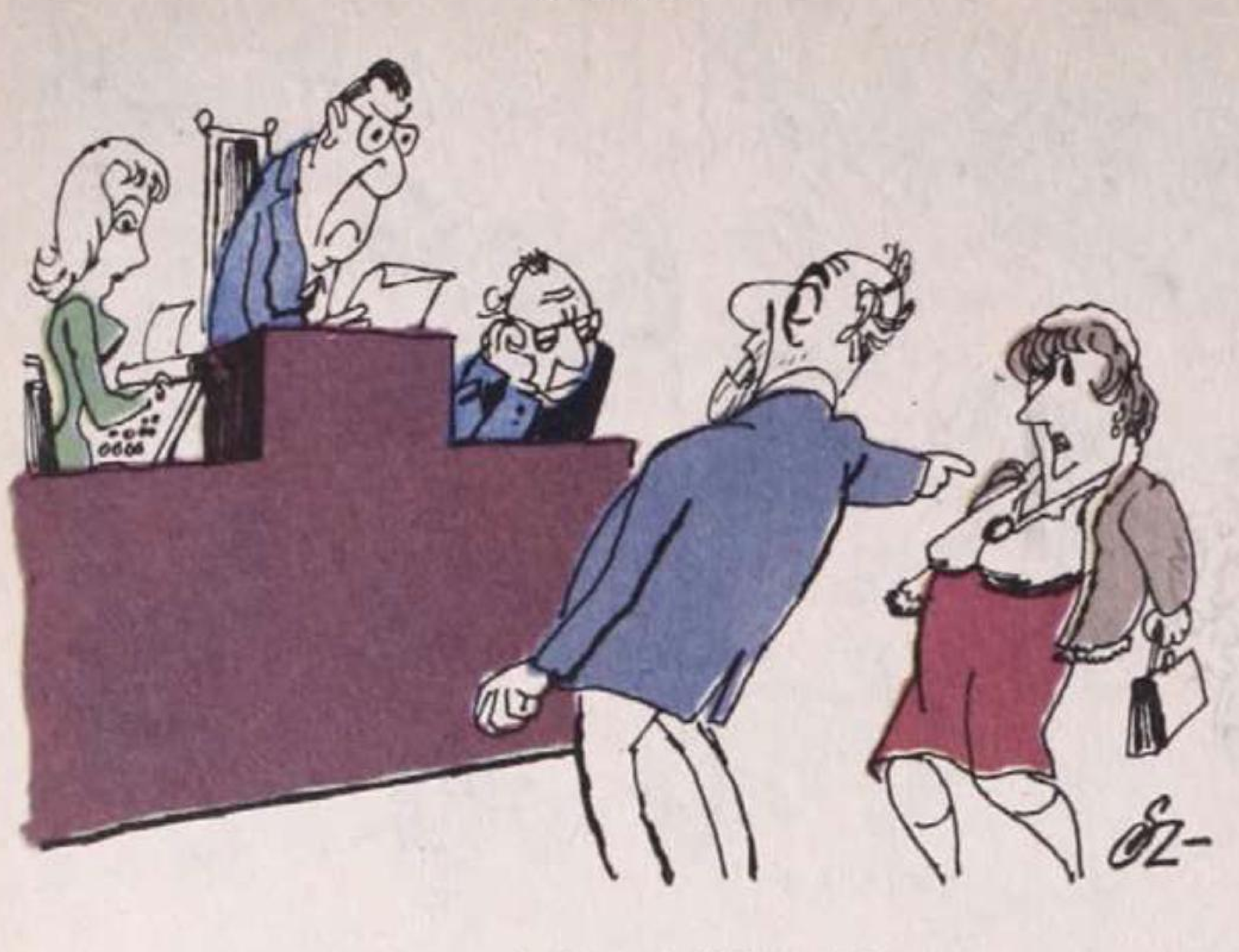

– Szóba fogsz te még velem állni, Magdi, ha majd újra suliba járunk!

Júliusi intelem:

NE FOGADJ EL SZALMONELLÁT IDEGENTŐL!

VÁLÓPER

— A tévét ítéljék neki!

VÁLTOZÓ IDŐK

Így élünk ma

Üdítő italnak csap hírverést egy tévéreklám. „Ági van?" „Van!" Az érdeklődő vásárló szemlátomást nem hisz a fülének: csakugyan jól hallotta? Valóban van Ági? Hátrafordul és a vásárlóközönség egészének rikkantja oda boldogan, miszerint van *Ági*. A többiek is hüledezve fogadják a boldogító, ám valószínűtlen hírt, majd örömtáncot lejtenek. Mindenre gondoltak, csak arra nem, hogy akad a boltban *Ági*.

Hát hogy is mondjam csak? Ez, ugyebár, hamisítatlan, vérbeli magyar reklám. A hirdető fél nem is rejti véka alá, hogy hiánycikket hirdet. Olyasmit, amit a figyelemnek ilyen fölkeltése nélkül sem képes elegendő mennyiségben gyártani.

Hogy akkor meg mi a jó csudának hirdeti? Istenkém, az *Ági*, az — legalábbis ebben az esetben — egy üdítőital-család, nem logika-tankönyv.

Szabadtéri krimó. Meleg van, roppant sokadalom tolong-nyüzsög a söröscsap előtt. A pult mögött a csapos keze szélsebesen jár, korsó korsó után kerül a csap szája alá, s máris gördül — félig sörrel, félig habbal telve — a szomjas kuncsaftok elé. Emezek — isszák, nem isszák — nem kapnak mást, a félkorsónyi hab miatt való okvetetlenkedésre most igazán nincs idő, siessünk, kérem, más is akar inni, hagyjunk helyet az újaknak.

Egy fiatalemberen a sor.

— Fél korsó sört kérnék.

A csapos meghökken.

— *Fél* korsót?! Olyan itt nincs, kérem.

— Hogyhogy? Ez nem méltányos! Előttem mindenki kaphatott, csak pont nekem nem ad?

Visító röhögés. A csapos feje szederjessé válik. De attól kezdve teleméri sörrel a korsókat.

Legalább tíz percig.

Reggel, munkakezdés előtt vagyunk. A tisztviselők kiáramlanak a metró Kossuth Lajos téri állomásából, s szeretnék elkapni a Lánchíd felől éppen érkező 2-es villamost. Csakhogy az átkelőhelyen pirosat jelez a lámpa.

Az emberek kiugrásra készen sorakoznak föl az átkelőhelynél levő járdaszakaszon, akárcsak rajtvonalon a százas vágtázók. A 2-es már megállt, a leszállók lassan, körülményesen kászálódnak-evickélnek lefele, tán mert nehezen jutnak az ajtóhoz, tán puszta szolidaritásból, hogy a lentiek elérhessék a szerelvényt, ki tudja? A vezető hölgy sürgeti őket, ma még másik megállóban is várják, gyerünk, kérem, gyerünk, csak fürgén, fiatalosan!

Na, végre zöldre vált a lámpa, a sprint megkezdődik. Az első vágtázó bedobja magát a célba, miáltal a már csukásra állított ajtó nem képes bezáródni. A résen, mint várostromkor, beözönlenek a rohamozók. A kocsi most sem indulhat, a kliensek még egyre jönnek.

— Hagyják már abba! — rikolt föl most a járgány vezetője. — Tessék azonnal befejezni a felszállást. *Én erre nem vagyok berendezkedve!!!*

Hétfő reggel fél hét. A Mester utcai ABC Csemegeáruházban még nincs friss kenyér, csak szombati. Péksütemény egyáltalán nincs, még szombati sem.

Hét óra, nyolc óra, kilenc, tíz, tizenegy. *Negyed tizenkettőkor* (!) érkezik meg a pékáru, kenyér, péksütemény, ömlesztve. A személyzet az áruátvétellel van elfoglalva, a bolt forgalma megbénul. Lehet, hogy a munkások, akik már reggel is morogtak (s okkal!), délben sem jutnak friss kenyérhez?

— Nem tehetünk róla — mondják a boltvezetők. — A Márton utcai sütődéből eddig négy kocsi vitte szét a környék kenyerét, most csak egy. Szabadságolások vannak.

— A négyből három szállítókocsi is szabadságra ment?

— Nem tudjuk. Velünk nem állnak szóba ott. Tiltakozhatunk, egyszerűen fütyülnek ránk. Azt mondják, ha nem tetszik, *mondjuk le a rendelést.*

Vevőközpontú gondolkodás, 1984. (Állami szektor.)

Adalék az előbbiekhez.

Fagylaltkimérő bisztróablak a Nagykörúton. Kislány nyújtja be a két darab kétforintost: „Csokisat kérek!"

A hölgy puncsost nyom ki a gépből. A kislány nem veszi át. Ő csokisat kért.

A hölgy durcásan lecsapja a tölcsérről a fagyit, csokisat nyom a helyébe. Tudja, hogy ő hibázott, de nem viseli el a dolgot, odaveti:

— Mindenki csak csokoládésat kér. A következőknek aztán majd meg csak puncsos jut!

A kislány megszeppenten, de örömmel, hogy végül mégis megkapta a csokisát, eloldalog. Még nem tudja, hogy a magyar kereskedelemben még egy fagyinyomó alkalmazott is elvárja: azt vigye a vásárló, amit ő nyom oda neki.

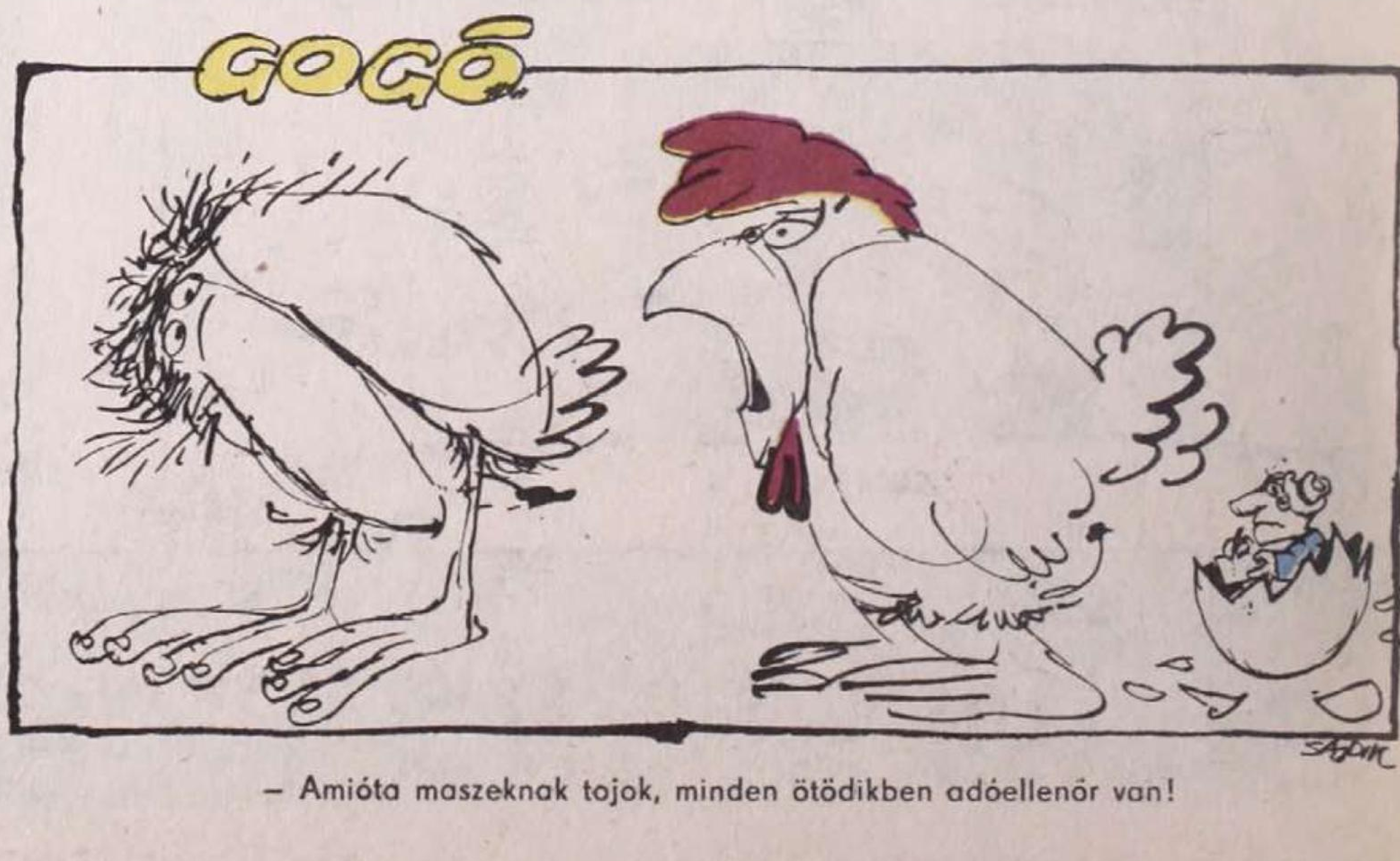
Akkor is, ha amit odanyom, csak sóder.

Timár György

NYÁRI SZABADTÉRI JÁTÉKOK

— Ez az asszony egy kész Szent Johanna!

— Amióta maszeknak tojok, minden ötödikben adóellenőr van!

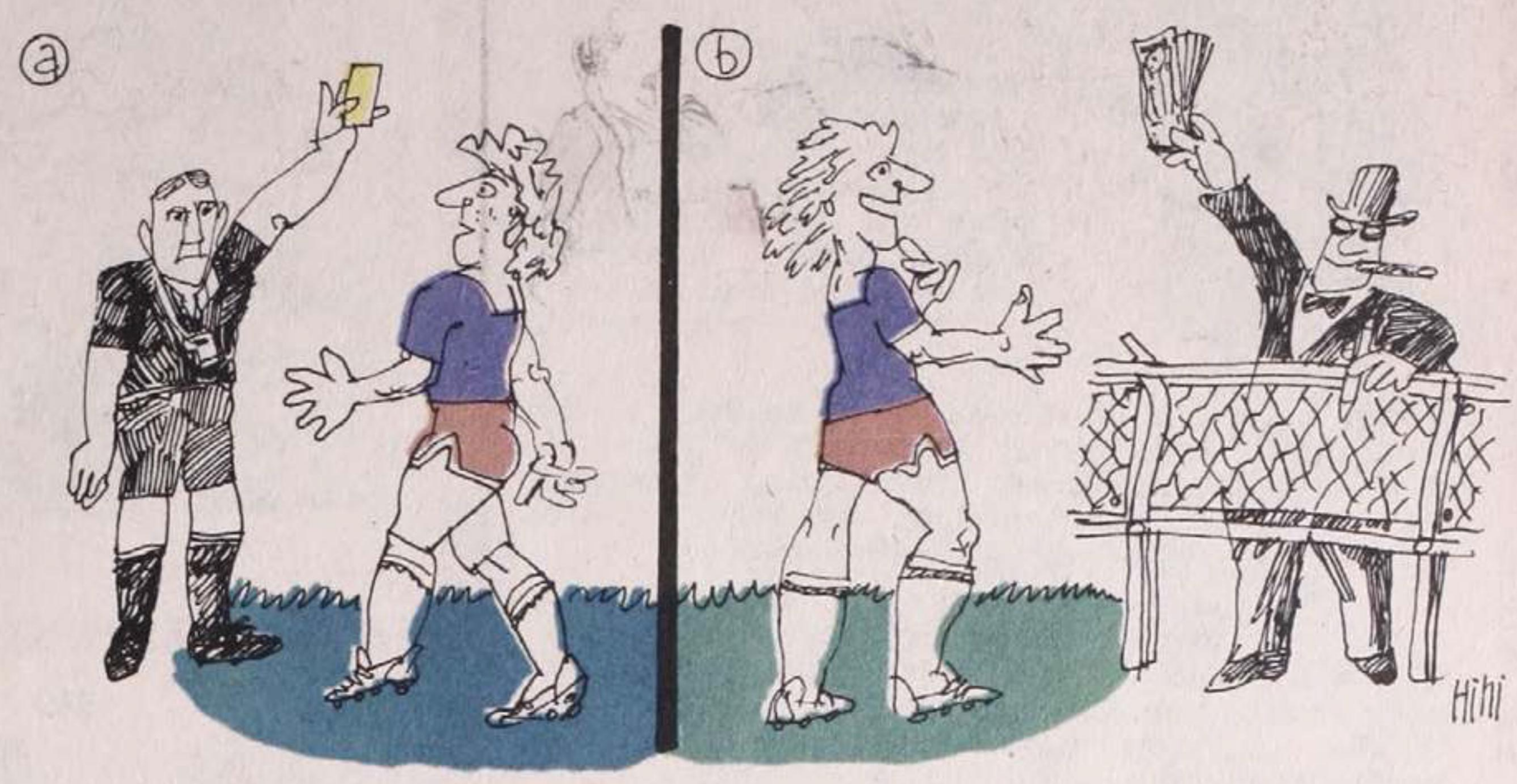
Öröm a Rába partján: nem távozik az ETO edzője

GYŐRREL ÚJRA VEREBEST LEHET FOGATNI

METEOROLÓGIAI ELŐREJELZÉS

A PARTVONAL KÉT OLDALÁN

Sárga lap — Csekkfüzet

Egy lányos mama siránkozik:
— Nem tudom, mit csináljak a lányommal, amint meglát egy fiút, rögtön szerelmes lesz bele.
— Írja a hátára: Vigyázat, gyúlékony!

TABLÓ KORSZAK

NAPJAINK KIDOBÓEMBERE

BŐSÉGES HŐSÉG

(BÖHŐSÉG)

Nem geggelek, hisz' már reggel
a szomj szinte szümig epeszt,
gegrepesztő nagy melegben
humorista inkább kepeszt...

Itt van a nyár, itt van újra,
napsugarat kapok stósszal,
fő a fejem s fő a kacsám;
azt eszem majd kecsap szósszal...

Kis szobámban aranyhörcsög,
apró vackán görcsben szörcsög,
papagájom alélt szintén,
ő is Pesten nyaral, mint én!

Nincs jobb, mint a pesti klíma,
remélem, hogy még megérem,
mikor a SZOT gyógyüdülőt
nyít a csodás Klauzál téren...

Bárki kínál beutalót,
rákiáltok nyomban: sicc ki!
Én a nyarat Pesten töltöm,
úgy mint báró Podmaniczky...

A jó vendéglátóipar
Pesten engem primán ellát,
fagylaltomban itt is lelek
jégbehűtött salmonellát...

Délegyháza nem érdekel,
látok elég pucér testet
a tévében, ha néhanap
megnézek egy gálaestet...

Strandra nem mék, (felsebezném
talpamat a sok kaviccsal),
mért úszkáljak közös lében
a csupaszőr Braunoviccsal...?!

Pesten iszom jeges szódát,
nem kempingben langyos sampányt,
sújtson bár az IBUSZ átka,
nem csípem a kemping-kampányt...

Mért rágódjam távol Pesttől
az ijesztő drágaságon,
Pesten csupán asszonykám rág,
(itt ő az én „drágaságom"...)

A hőségtől lágy az aszfalt,
ezért választottam tárgyul
a nyár hevét, mitől agyam
előbb felforr, aztán bárgyul...

Hideg tény, hogy a hőséget
még Pesten is alig állom,
munkámba a kánikulát
külön belekalkulálom...

Lévén, hogy a hőhullámot
mindig csak nagy kínnal bírtam,
verset nyáron sosem írok,
ezt is még a télen írtam...

Szilágyi György

ERNYŐ

Egy-egy időszakot célszerű úgy lezárni, hogy értékeljük a tapasztalatokat. Itt volt például tavaly az a nagy aszály. Elmúlt szerencsére, és értékeltük is a tapasztalatait. Megállapítottuk, hogy nem készültünk fel megfelelően az aszályra, de elhatároztuk, majd jövőre . . .

Idén már fel is készültünk rá —, de ilyen az élet — az aszály helyett nagy esőzések jöttek. Erre viszont nem készültünk fel. Illetőleg nem az esőzésre készültünk, hanem az aszályra, így aztán a földeken rozsdásra áztak az öntözőberendezések.

Az esőre való fel nem készülés további eredménye az lett, hogy rengeteget áztunk. Korra, nemre, pártállásra és pozícióra való tekintet nélkül mindenki ázott. Illetőleg, pontosítanom kell, és az előbbi megállapítás „pozícióra való tekintet nélkül” kitételét máris visszavonom, ugyanis a vezetők áztak a legtöbbet. Mert protokoll-körökben nem készültek fel az esőzésre, és kiderült, hogy odafönn nincs esernyő. Vezetőink szerencsétlenségére ráadásul az esős évszak egybeesett jó néhány protokollrendezvénnyel, olyanokkal is, amelyeket nem lehetett az Országház Munkácsy-termében megtartani, hanem csak a szabad ég alatt.

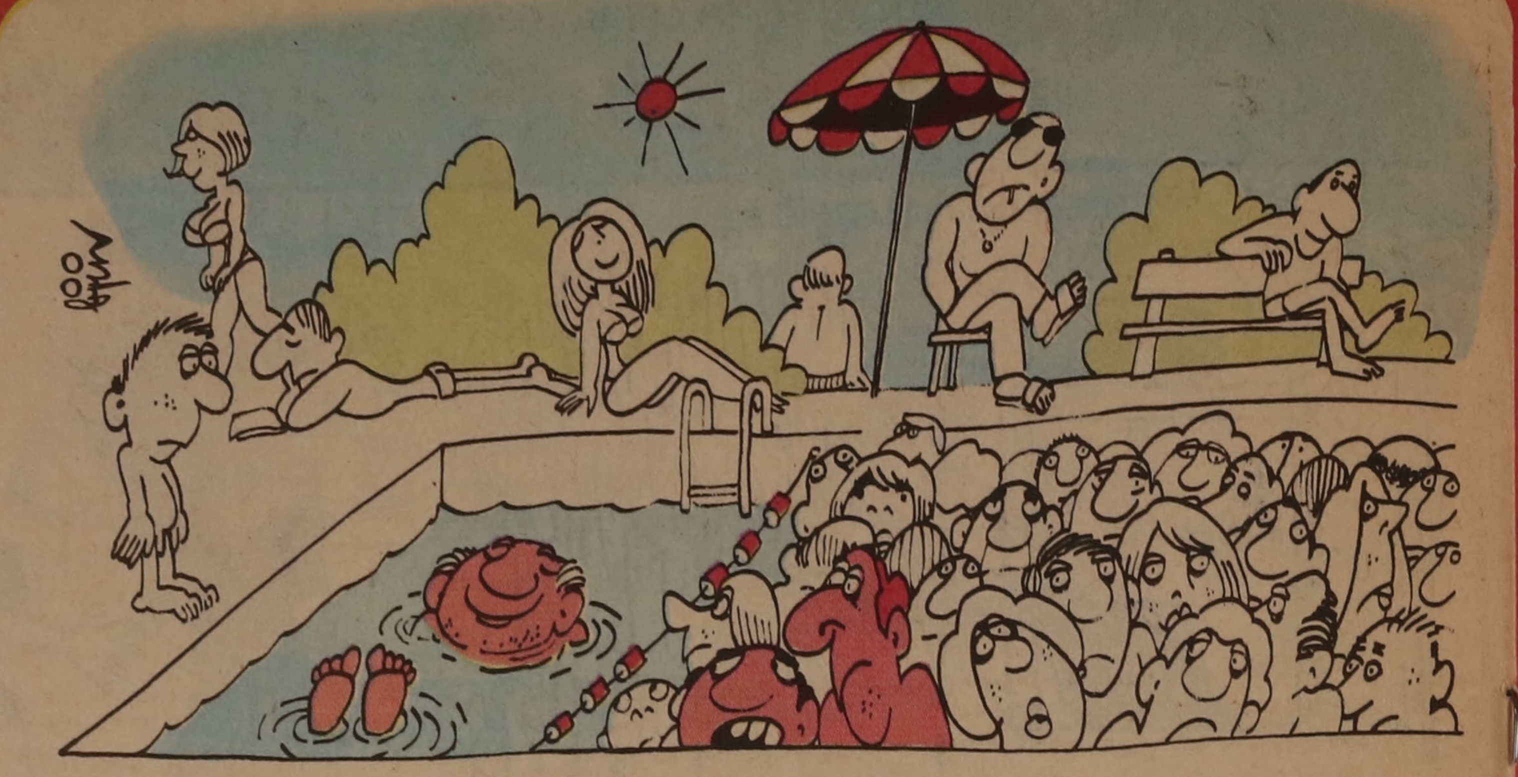
Magam is tanúja voltam az elmúlt napokban néhány ilyen parádés ázásnak. Annak például, amikor az ország első számú vezetőjének egy rendezvényen nyakába szakadt még az eső is. A rendezvény egyébként, precízen pontosan zajlott, a Mercedesek ragyogtak, a motoros rendőrök szépek voltak, a díszszázad pedig parádés. Volt mikrofon, voltak zászlók, úttörők virággal, de esernyő nem volt. A kormányhoz közel álló körökből hallottam — ott álltam a nézők sorfalában, a kormányhoz egészen közel —, hogy az egyik rendező a szupermodern, több hullámsávos, japán gyártmányú, digitális URH rádióján leadta a vészjelzést: „Fiúk, kellene egy esernyő a Főnöknek!” Nagy kapkodás támadt, mígnem előkerítettek egy amúgy nagyon hercig, aprókockás, összecsukható női ernyőt, s azt tartották az államférfi feje fölé. Még ma sem tudom elképzelni, hogy honnan kerítettek olyan gyorsan egy női ernyőt a rendezők. Az egyik bámészkodó társam a tömegben arra tippelt, hogy nyilván a kormány egyik nőtagjától kérték kölcsön, de a többiek ezt kézenfekvő érvekkel cáfolták.

A másik eset egy Magas Vendég fogadásán történt, a Kossuth téren, amikor megint éppen akkor eredt el az eső, amikor a Vendég — közrefogva országunk vezetőitől — éppen a díszszázad tisztelgését fogadta. A bámészkodók népes táborában gombamódra nyílottak ki az esernyők, s láttam, hogy vezetőink jóleső érzéssel konstatálták, hogy nálunk ma már egy főre ugyanannyi esernyő esik, mint eső. De mintha egy kis irigységet is láttam volna a szemükben. A díszszázad szaporább lépésre kapcsolt, a vezetőink meg ott álltak és áztak esernyő nélkül. Még azt is észrevettem, hogy az Elnöki Tanács elnökének szeme egy kissé rosszallóan rávillan a protokoll ügyekért felelős külügyminiszterre. A külügyminiszter alig észrevehetően a mellette álló, és az esernyőtermelésért felelős ipari miniszterre bökött. Ő széttárta a kezét és az ugyancsak mellette álló belker miniszter felé intett. A belkereskedelmi miniszter meg a mellette állóra tekintett jelentőségteljesen, de utána visszakapta a fejét, mert az a spanyol katonai attasé volt.

A tömegben egy mellettem álló bácsika azt mondta, hogy ő szívesen felajánlaná a régi, nagy fekete parapléját, ha az nem hasonlítana annyira a Szent Péter esernyőjére.

Azt hiszem, hogy ez a készületlenség az esernyő ügyben részünkről nem mulasztás, hanem optimizmus. Hiába mondja be reggel a rádió, hogy viharfelhők gyülekeznek országunk egén, a rendezők inkább a tiszta égboltban bíznak. Ezekről az eseményekről a külföldi tévék is beszámolnak, s ezért nincs szégyenkezni valónk. Míg más hatalmak azon mesterkednek, hogy pokoli pénzekért rakétaernyőt vonjanak maguk fölé, mi megmutatjuk, hogy nekünk még egy esernyő sem kell. Egyébként is, ez az eső nekünk aranyat ért. És mostanában teljesen elszoktunk attól, hogy felülről ennyi sok jót kapjunk.

Trunkó Barnabás

– Könnyű neki! Az úszómester a rokona.

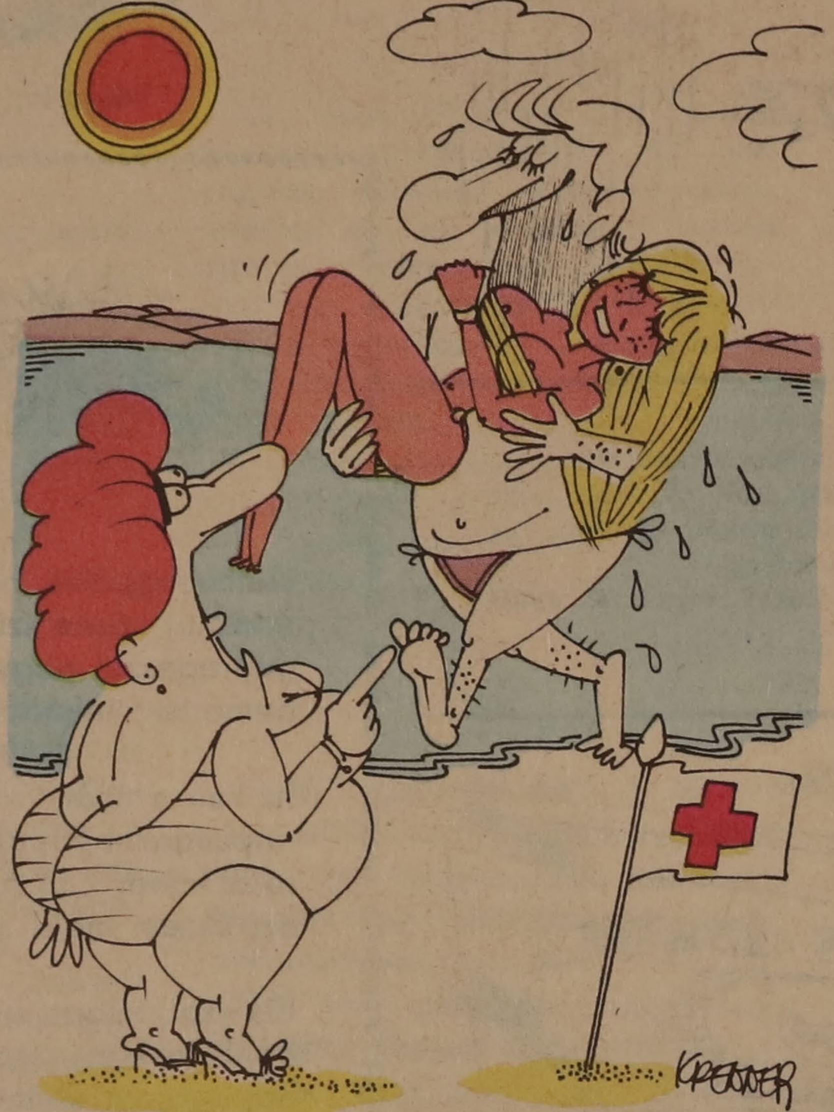

Bent vagyunk a vízben

– Én súlyfürdőre kaptam beutalót ...

BALATON-PARTON

– Tegnap én két és fél órát fuldokoltam, de nem mentett ki senki.

DUNA-VÍZ

– Minek ez a felhajtás? Elég, ha megfürdik benne.

– Sajnálom, de vállalatunk csak olcsó, naturista üdülést tud biztosítani a dolgozóknak.

UTÓHITTANÓRA

– Atyám, hány sovány esztendő is volt?

– Cápa ellen ez a legjobb védekezés. A sok láb között nem találja meg a valódit.

– Úgy nézem, a Vegyiművek teljesen tönkretette a pisztrángosunkat.

BARÁT JÓZSEF:

NAGY IDŐK TANÚJA

– És akkor a kereskedelmi partner annyi gépkocsit szállított, amennyire a szerződésben kötelezettséget vállalt.

— Tömegközlekedünk, tömegközlekedünk?

– Ez a legújabb típusmódosításunk ámokfutó autós vásárlóinknak.

– Kedves megrendelőnk! Tárgyaljunk a gépkocsi-tartozásunk átütemezéséről.

A júniusi (6. számban) LUDAS MAGAZIN keresztrejtvényének megfejtése:
„Irónia nélkül olyan lenne a világ, mint egy erdő madarak nélkül."

A kétszáz forintos jutalmakat nyerték:
Weisz Julianna, Budapest, Márvány u. 29. 1126
Takáts Géza, Kőszeg, Népfront u. 8. 9730
Csire Lászlóné, Dunaszentbenedek, Felszabadulás út 6. 6333

A nyereményeket postán küldjük el.

– Te ideális memoáríró lennél, mindent elfelejtesz!

KÖZLEMÉNYEK

Nobel-díjas fizikus bármi, e szakmába vágó munkát vállal: korrepetálást, előkészítést egyetemi felvételire, kisiparos pénztárkönyvének vezetését, esetleg kisebb házkörüli munkákat. Albert Einstein, Relativitás sugárút 2.

Matuzsálem, mindenki szeretett Matu bácsija, több egyesület korelnöke, 969 éves korában váratlanul elhunyt.

A Circus Maximus igazgatósága közli, hogy a keresztények tömeges megbetegedése miatt a ma esti előadás elmarad. A nyilvános kivégzésekre későbbi időpontban kerül sor.

Villámhárítók szerelését családi házakra és közületeknek is jutányos áron vállalja Franklin Benjámin.

Európai körútról hazatért, hadviselt elefántjaim igényesnek eladók. Hannibal, ante portas.

Torquemada mesterszakács, szabadsága végeztével, újra várja régi híveit. Minden szombaton: máglyarakás!

Javíttassa nálunk elromlott napóráját! Tavasszal és ősszel át is állítjuk! „Ora et labora" GMK.

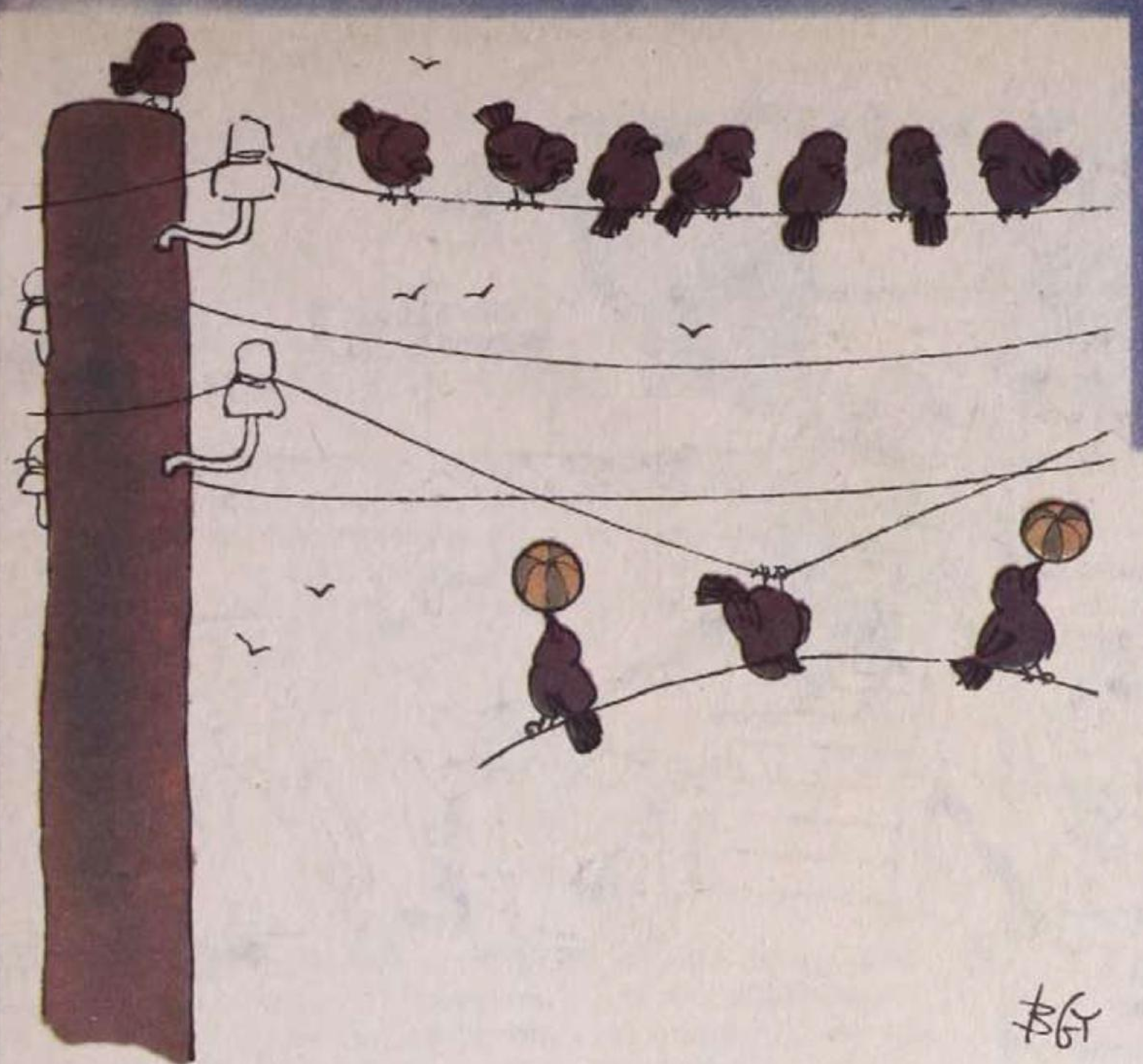
Régi széklábakból kiváló minőségű fogpiszkálók készítését vállalom. Szobrász diplomával rendelkezem. Michelangelo.

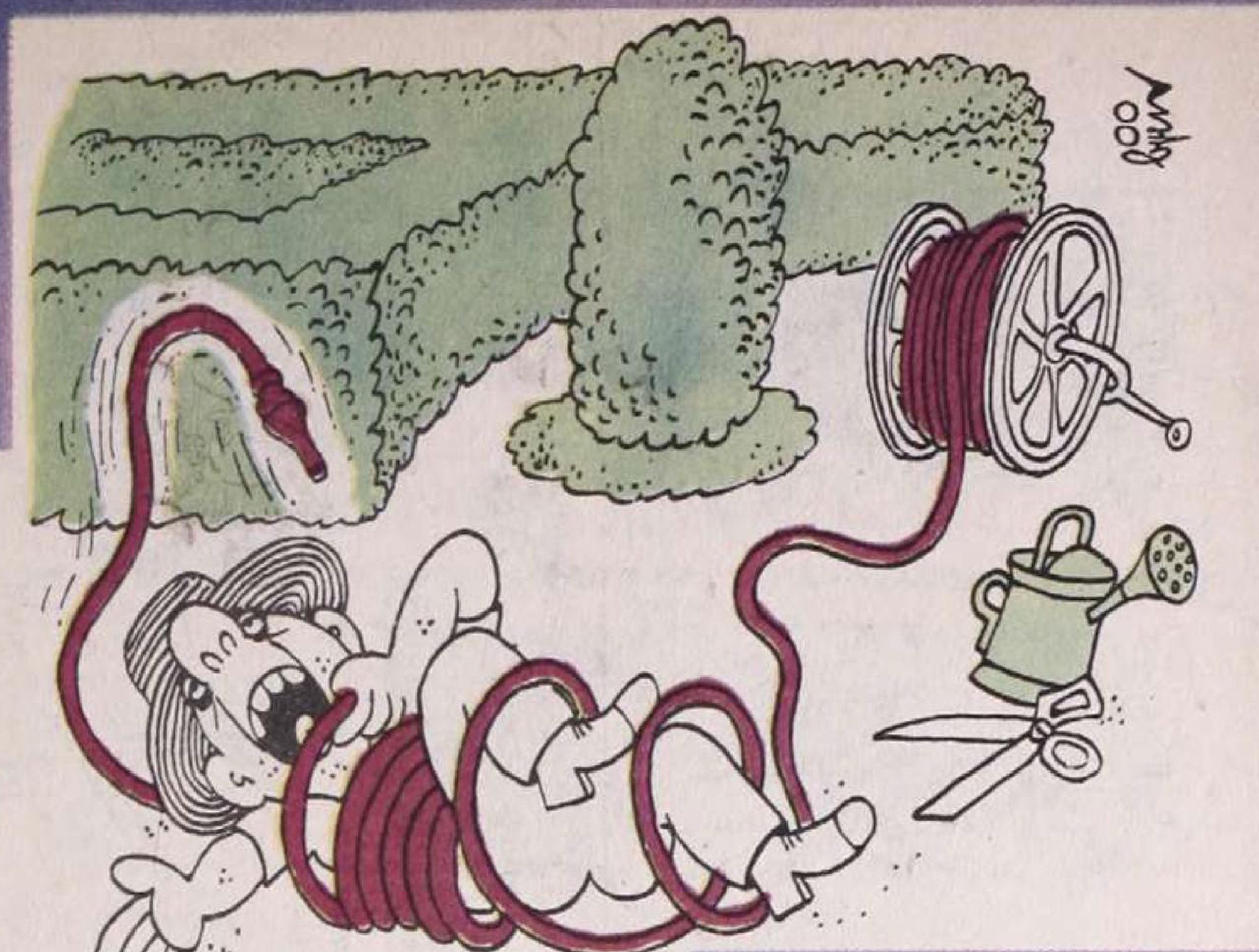
Levelek, regények fogalmazását közületeknek is vállalom. Flaubert.

Nyugati kalandozáshoz társakat keresek. „Lehel" jeligére a kiadóba.

Kisfogyasztású (2—4—6 lovas) hadiszekerek, eredeti szúzai menyasszonyi fátylak, piromániás hajlamokat kielégítő technikai segédeszközök — demográfiai robbantásokhoz is alkalmasak — alig használt állapotban eladók. Nagy Sándor, Macedónia.

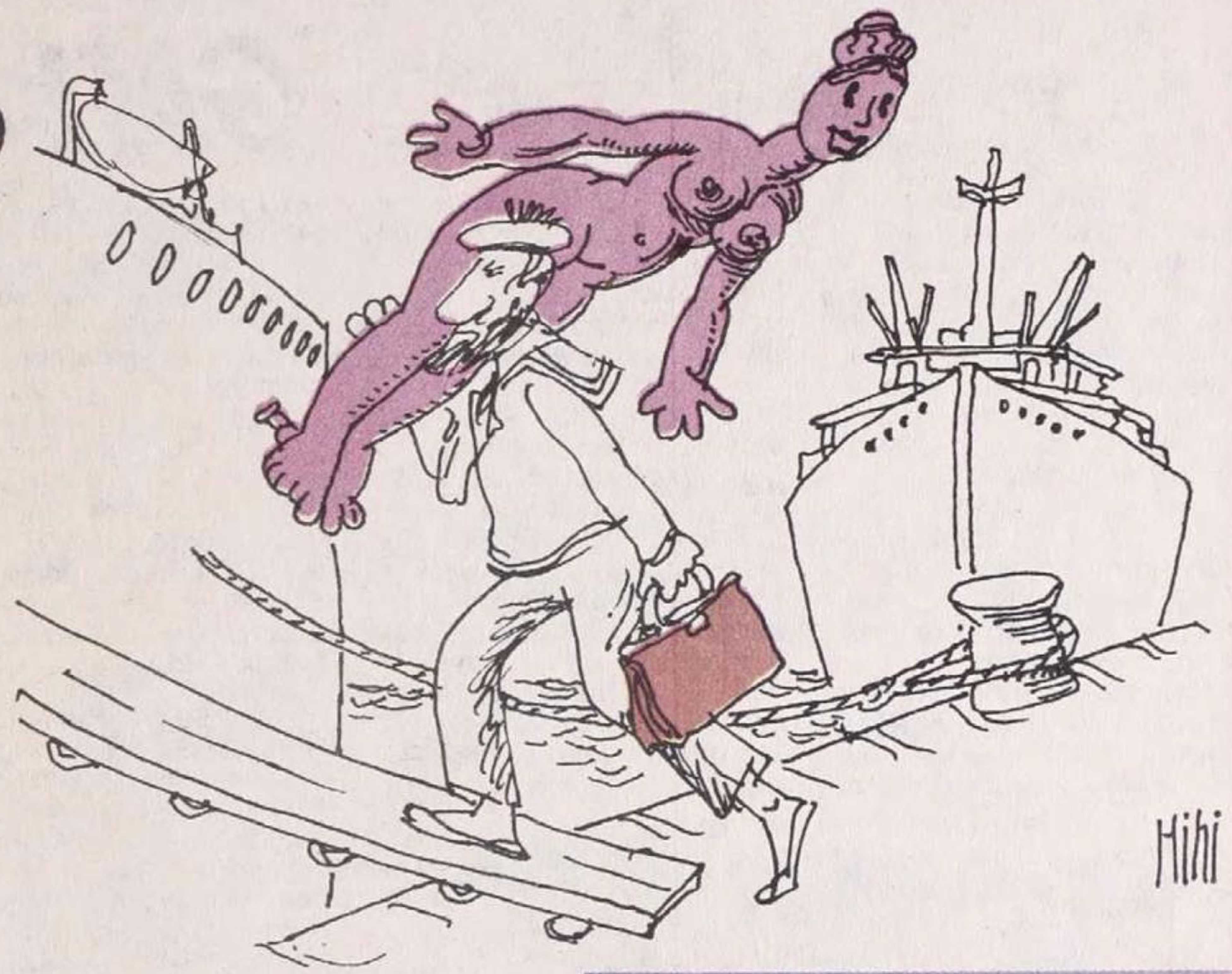
Marthy Barna

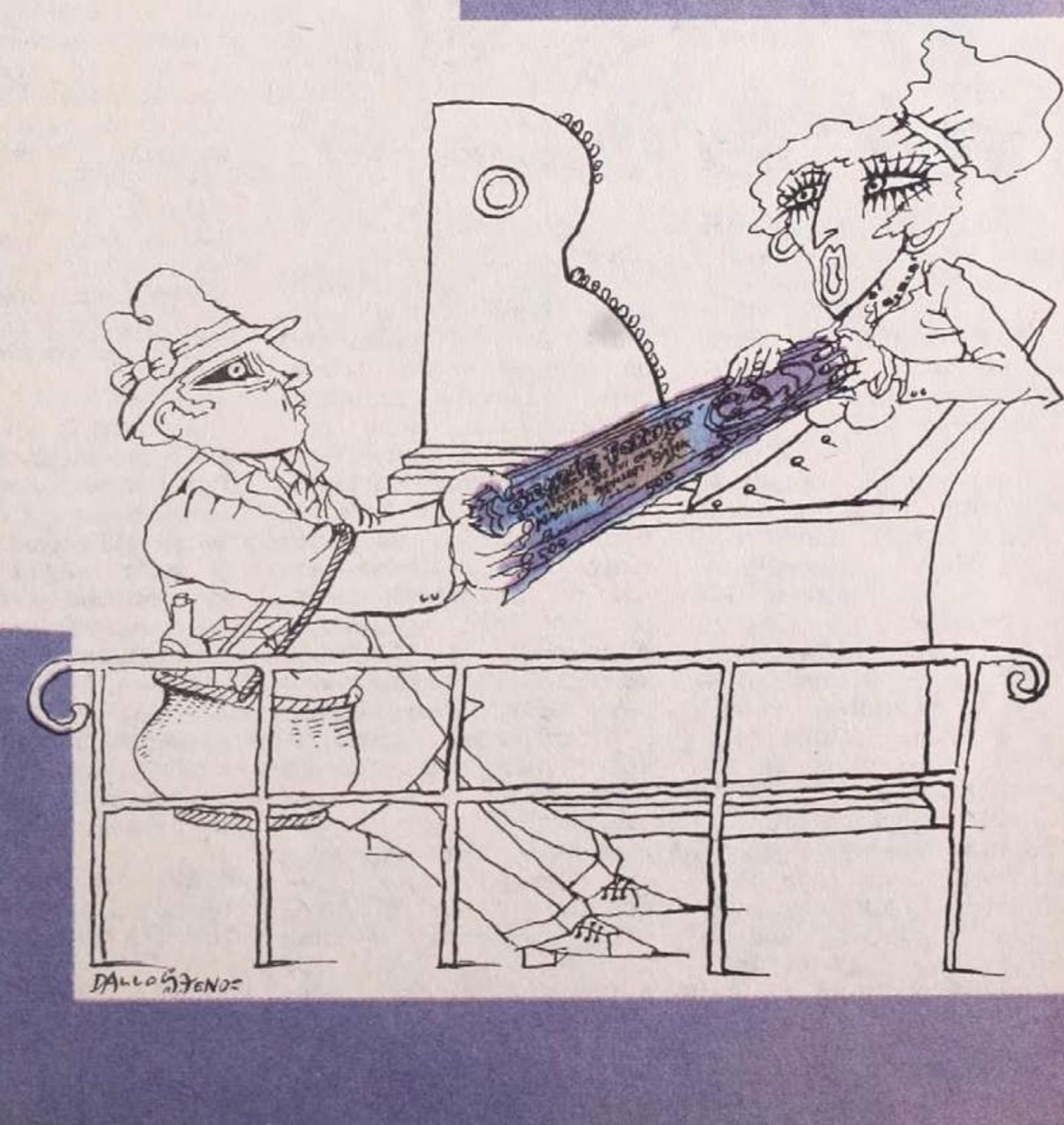

GUMI

BRENNER,
BALÁZS-PIRI, HEGEDŰS,
LEHOCZKI, DALLOS

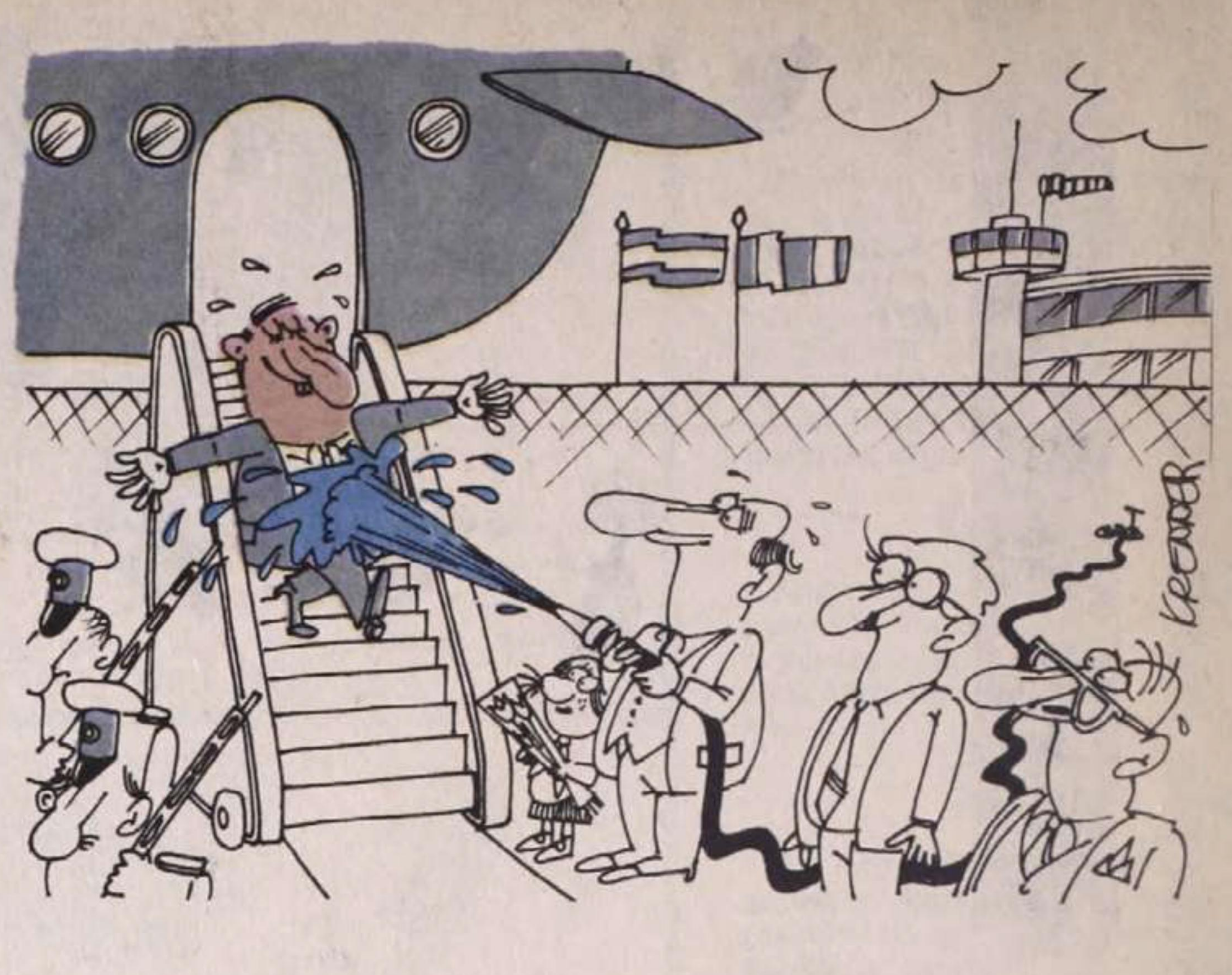

FEJLŐDŐ FALU

– A maga Wartburgja megint átlóg az én portámra...

KÁNIKULAI FOGADTATÁS

A MÁLNAVADÁSZ GMK

Az elmúlt két és fél év alatt 33 ezer kisvállalkozás kezdte meg működését, s közülük mintegy már vissza is adta az ipart. Ez utóbbi adat azonban feltehetőleg nem tartalmazza Nyasszafúró bácsi régóta dédelgetett tervét, a Málnavadász GMK-t.

Nyasszafúró bácsi amolyan kétkezi, vidám mindenesként élte napjait, úgy, ahogyan azt a hozzá hasonló emberek: egyszer fenn, máskor lenn.

Egy alkalommal, amikor éppen lenn volt, érdekes írásra bukkant kedvenc újságjában, a Fékezőben.

Az írás, amely a magyar sajtó egyik legszáguldóbb riporterének a tollából szakadt ki, helyszíni tudósításban számolt be a japán bálnavadászok nehéz, küzdelmekben gazdag életéről. A száguldó riporter a sajtóban még igen ritka, úgynevezett belső optikával dolgozott: nem kívülről nézte a bálnát, hanem belülről. Hogy ez sikerülhessen, egy külön erre a célra kiképzett orvoscsoport operálta be a hírlapírót a hatalmas cet gyomrába — állítólag kétszobás, videóval felszerelt lakást rendeztek be számára az állat belsejében.

Amikor Nyasszafúró bácsi elolvasta az írást, azonnal érezte, hogy itt a nagy lehetőség. Józan paraszti eszével viszonylag hamar rájött arra, hogy hazánkban igen alacsony az egy főre eső bálnák száma — csak a hatvanas évek elején emelkedett átmenetileg, amikor néhány hétig nálunk vendégeskedett Góliát, az óriásbálna.

— Ha nem bálna, legyen málna! — adta ki a jelszót a tisztességes munkában megőszült Nyasszafúró bácsi, s azonnal munkához látott. Miután tüzetesen áttanulmányozta a hazai málnavadász szakirodalmat, keserűen tapasztalta, hogy az úgyszólván a nullával egyenlő; csupán egy grönlandi folyóiratból átvett cikkben talált néhány rövid utalást a magyarországi málnavadászat kétszáz évéről.

A születendő kisvállalkozás szempontjából legalább ennyire fontos volt az igények pontos felmérése, valamint annak a megállapítása, nem telített-e a hazai piac ezen területe? Szerencsére rövid kutatás után kiderült, hogy hazánkban egyetlen nagy- és kisvállalat sem űzi ezt a szép és nemes tevékenységet, így azután Nyasszafúró bácsi lelkesen kezdett hozzá a Málnavadász GMK szervezéséhez.

A szükséges engedélyeket viszonylag hamar megszerezte — a magyar jogszabályok nem tartalmaznak a málnavadászatot tiltó rendelkezéseket —, csupán az oltási bizonyítvány kiadásánál adódtak bizonyos problémák, de miután az oltásügyi illetékes két unokahúgát és fiatalabb anyósát is bevették a vállalkozásba, ezek a gondok is megszűntek. Igaz, ekkor már négyen voltak az eredetileg egyszemélyesre tervezett GMK-ban, ráadásul rövidesen a két Pendelyes gyerek is csatlakozott hozzájuk. (Pendelyes Panni és Bandi akkor lett a GMK tagja, amikor édesapjuk, Pendelyes elvtárs nagyot lendített a málnavadászok működésén.)

Ekkor már hatan vártak arra, hogy a lakosság érdekében megkezdhessék a várhatóan jó üzleti haszonnal kecsegtető málnavadászatot, ám a kezdetben egyszobásra tervezett iroda szűknek bizonyult ennyi ember számára. Külön engedélyért folyamodtak tehát, hogy irodájukban — a mellékhelyiségeket nem számolva — négy terem lehessen, közülük kettő olyan, hogy azokban külföldiekkel is lehessen tárgyalni. Az engedélyt viszonylag hamar megkapták, csupán Teknősbika nénit és annak nevelt fiát, Lajost kellett alkalmazniuk. Utóbb kiderült, különösen Lajos volt jó fogás: mint nevelt fiú, javította a GMK származási összetételét.

Ha nem is zökkenők nélkül, de végül is minden úgy történt, ahogyan a mesékben, s Nyasszafúró bácsi Málnavadász GMK-ja akár meg is kezdhette volna működését. Azonban már mindjárt az első nap problémák jelentkeztek: amikor Nyasszafúró bácsi nyolctagú csapata a főváros piacain málna után kezdett kajtatni, a vadászok sorra üres kézzel tértek vissza.

Ekkor derült ki, hogy nincs málna, mert már lefutott a szezonja.

Föld S. Péter

ADATFELDOLGOZÁS

– Halló, főnök! A gép az ármódosításokra furcsán reagál.

HÁTHA VALAKI NEM ISMERI.....

A pincér felháborodva mondja a vendégnek:

— Uram, ha nem ízlik az étel, akkor minek turkál benne? Ön után ugyan ki lesz hajlandó megenni?

AZ OLVASÓ OLDALA

KÉT JURÁS EGY CSÁRDÁBAN?

Felháborodtam Révész Ákosnak azon a kijelentésén, miszerint ő szokott velem beszélgetni. Két komoly tanúval tudom bizonyítani, hogy munka után nekem első a család, ezért három éve nem is voltam Budán. Lehet, hogy kinézek 50 évesnek, bár 48-as születésű vagyok. Szemüveget csak nyáron hordok, ha süt a nap.

Jurás Ferenc

Budapest, Monoki u. 9. 1162

Nem igaz, hogy Jurás Ferenc elmúlt már 50 éves! Akár tanúkkal is tudom igazolni, hogy ha húszéves, akkor sokat mondok. Sok mindent hajlandó elárulni magáról, de az életkorát titkolja. Úgy hírlik, csak a legközelebbi barátai ismerik. Szerencsés ember az, aki a híres sajtótudósítót ismerheti, hiszen ő nagyon intelligens, művelt ember, pedig iskolai végzettsége nem nagy. Éppen intelligenciája miatt nem értem, hogyan juthatott eszébe elvállalni egy olyan hálátlan feladatot, mint Hajnal Csaba utódának lenni...

Kovács Béla

Budapest, Pajzs u. 9. 1022

Véleményem szerint Jurás Ferenc ballagási javaslata sohasem fog megvalósulni. Ahogy annak idején Hajnal Csabának „legyenek nyilvános nudista intézmények" javaslatánál a fél ország ellene fordult, úgy fog most is Jurás Ferenc ellen fordulni hazánk egész maradi olvasóközönsége.

Képes Béla

Budapest, Izabella u. 13. 1077

ÁLLVÁNYOK

Budapesten a József körút 26. számú házat régen felállványozták. A járókelők megállnak és fejüket csóválják. Mármint azon, hogy munkának nyoma sincs, dolgozókat nem látni a nehézállványzaton.

A Ludas Matyi 1982. évi 43. számában már foglalkoztunk az erődítmény sorsával. A VIII. kerületi IKV akkor a következőkben válaszolt: „A nehézállvány építése két ütemben készül. Az első, a közvetlen veszély elhárítására szolgáló, még a nyár folyamán befejeződött. A jelenleg épülő állványzat a meggyengült oromfal majdani lebontásához, illetve helyreállításához szükséges. A kivitelezést a Dunamenti Mgtsz végzi. Az eredeti befejezési határidő 1982. október 15. volt."

Telt-múlt az idő, repültek az évek. 1984. június 20-án a helyszínen járva teremtett lélekkel sem találkoztam az állványzat közelében. Bemerészkedtem a ház kapuján. Hatalmas gerendákat pillantottam meg az udvaron. Az emeleti folyosókat aládúcolták. Az erdőségnyi farengetegben a lakók zöldellő növényeket helyeztek el. Talán megsejtették: nem rövid időtartamú tatarozásról lehet szó.

•

Angyalföldön a Tölcsér nevű italboltban patópáli állapotokat találunk. A bejárati ajtó feletti mennyezet körülbelül hat éve gerendákkal aládúcolt. Nehogy a vendégek fejére szakadjon. A terasz felett lehajthatós vászon redőny porosodik. Zivatarkor használni nem lehet, de galamboknak otthont, menedéket ad. Meg is hálálják! Jut belőle olykor a sörözők poharába, korsójába is... Valamit tehetne ezek ellen az állapotok ellen a kerületi IKV és a Belvárosi Vendéglátó!

(f. i.)

TÜCSÖK és BOGÁR

Budapesti lakassal rendelkező, 48 éves, 167 cm magas, rendes, elvált gondolkozású, középfokú férfi vagyok. Komoly végzettséggel rendelkező nő levelét várom. Kölcsönös szimpátia esetén

Világos, kell egy fok középen is!

(Az Esti Hirlap apróhirdetései között fedezte fel Kovácsné dr. Szomják Mária)

lett első, játékosai közül többen tagjai a válogatottnak, s ott helytálltak. Mindezzel a *Bp. Hován* csapata segítette a magyar labdarúgás megújulásáért folyó törekvéseket.

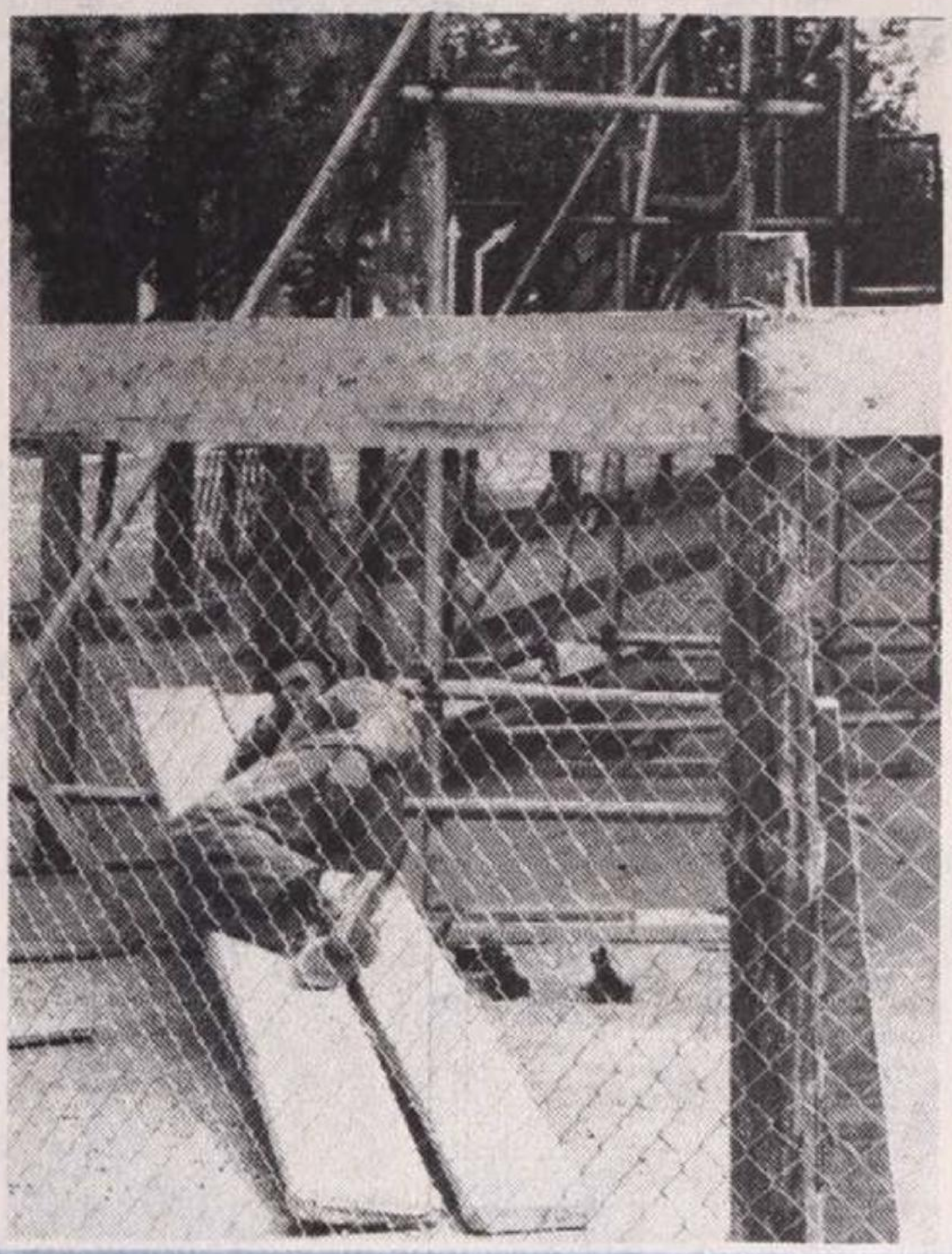
Fedőnév? Az ellenfél megtévesztésére?

(A Népszavában észlelte Oroszi Mihály)

Fender torzító-vau pedál sürgősen eladó. Tar, [illegible]

Nagyszerű! Akkor most már csak miau-kuplungot kell beszereznünk

(A Veszprémi Napló apróhirdetései között lelte Gáspár Imre, szerecsenyi olvasónk)

Félkomfort

(Nagykanizsán fotózta Erdei András)

Ha mindennap sajtot eszel Földöntúli csúnya leszel

(A Szolnok megyei Néplap hirdetései közül ollózta Földi József)

verseny harmadik helyezését és az ezzel járó vándorzászlót. Ez az esemény kapcsolódott egy évfordulóhoz is: a szövetkezet négy évszázada alakult meg, tehát az idén jubilál.

Világcsúcs!

(A Dolgozók Lapjából nyírta Miklós Sándor)

magyar—csehszlovák szocialista naposcsibét szállító brigád a nemzetközi munkaverseny élenjáró birgádja kitüntetést kapta, *Kégli Ferenc* gépjárművezető a

Ezekből lesznek az internacionalista kotlósok?

(A MEDOSZ lapjából ollózta Baksai Endre, sióagárdi olvasónk)

MI MENNYI?

Családunk egyik tagja 1 darab VITYAZ típusú ébresztőórát vásárolt az Utasellátó Vállalat 585. sz. pavilonjában. Ez a pavilon a győri vasútállomás előcsarnokában található. Az eladó — hölgy — rezzenéstelen arckifejezéssel közölte, hogy az óra 150 forintba kerül. Ez az összeg tulajdonképpen csak 30 forinttal több, mint a valódi vételár. Az eladó a vásárlók könyvének elkérését személye elleni molesztálásnak tekintette, s ezért azt nem is volt hajlandó kiszolgáltatni. Részéről a vásárlást befejezettnek tekintette, s felszólította a vevőt, hogy távozzon.

Két nappal később, miután kíváncsiságom nem hagyott nyugodni, én is fölkerestem az üzletet, ahol ezúttal egy férfi eladó közölte, hogy nagyon jó, príma, olcsó, VITYAZ márkájú órákat tud adni, 150 forintért.

Ekkor jöttem rá arra a nagy igazságra, hogy milyen jó dolog, ha az egy munkahelyen dolgozók megbeszélik közös dolgaikat.

Nemesfalvi Károly

Győr, Felszabadulás u. 88. 9023

TECHNIKA

című rejtvényünk megfejtése:

— Ne fáradj öregem, most beszéltem velük telefonon!

200 forintot nyert:

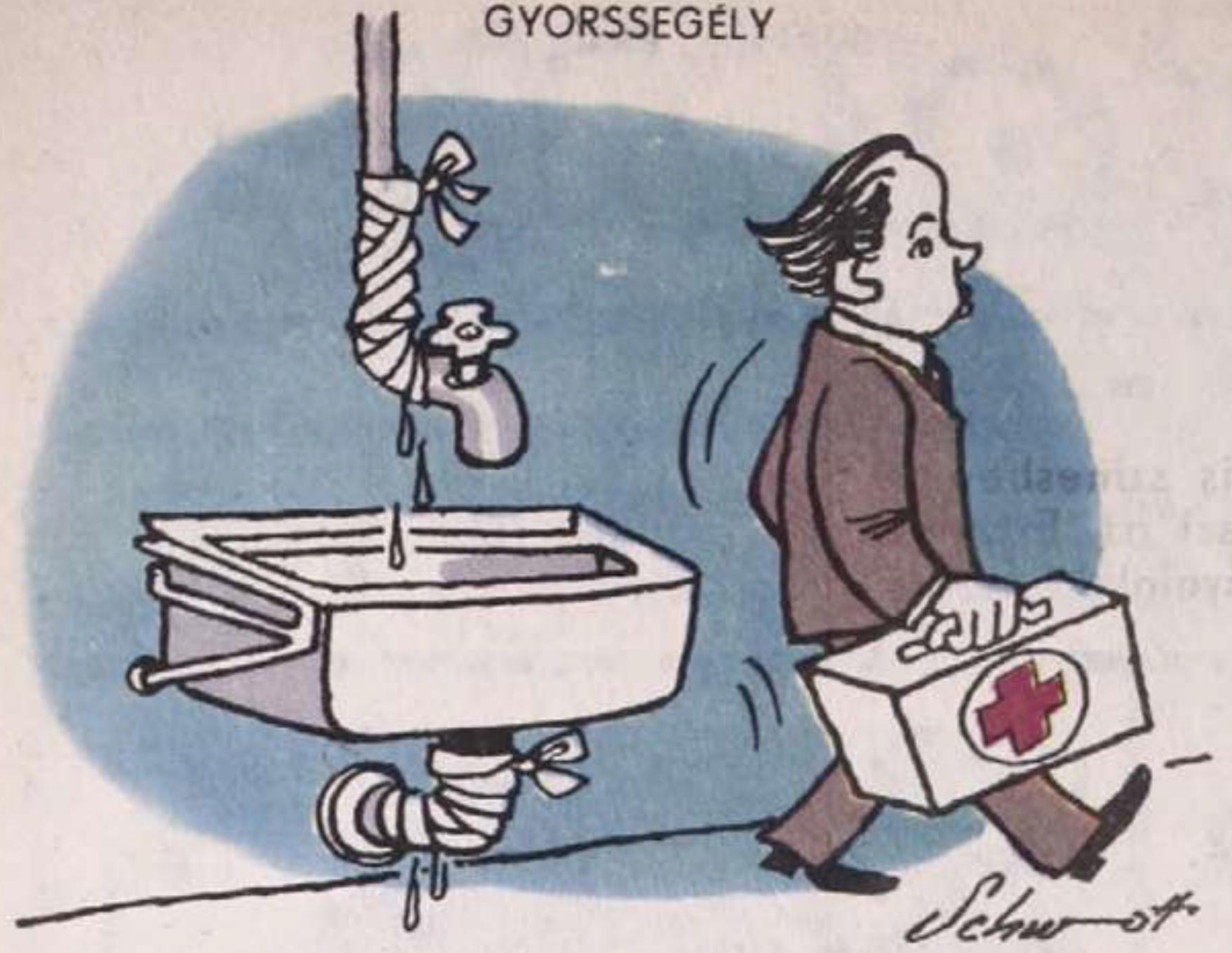
Benczik István, Körmend, Kossuth L. u. 26. 9900

Blaschekk József, Bp. Menyecske u. 31. 1112

Szekszárdi Beatrix, Bp. Örs vezér tér 14. 1148

A nyeremények postán küldjük el.

GYORSSEGÉLY

TISZTÁBBAK A VONATOK

– A haveromat nem tetszene felmosni?

MIÉRT VÁRJUK A MELEGET?

Miért várjuk a meleget? Mert hogy várjuk, az biztos. Októbertől májusig állandó téma, hogy milyen jó lesz majd, ha itt a nyár. Mehetünk strandra, a Balatonhoz, kivehetjük a szabadságunkat. Na meg persze könnyedén tönkretehetjük egymás és a saját idegeinket. Csak erről előre furcsa módon senki sem beszél.

Tessék, jön a várva várt meleg.

Felszállok a buszra. Teljes zűrzavar. Az öregek helyet követelnek maguknak, a fiatalok dacból nem adnak. A középső korosztály is bekapcsolódik a vitába, mert igaz ugyan, hogy semmi köze nincs a dologhoz, sőt egyáltalán nem is érdekli, de még mindig jobb, ha itt vezeti le az idegességét, és nem otthon. A vezető attól nyugszik meg, ha bezárhatja az ajtót az utasok orra előtt (vagy éppen rá az orrára), pedig még bőven piros a lámpa, úgysem indulhatna. Nincs olyan megálló, ahol legalább öt ember ne veszekedne egymással. Az egyik le akar szállni, a másik az útjában áll, a többi három pedig csak azért ordít, mert éppen az esik jól neki.

A Jászai Mari téren tiszta felüdülés, hogy végre leszállhatok. Nem mintha az utcán nem lenne feszült a légkör, és az emberek nem ugranának legszívesebben egymás torkának. Ideges vagyok, lemegyek az aluljáróba, hogy egy doboz gyufát vegyek. Az eladó egy megnyugtató kinézetű idős hölgy, első pillantásra egész normálisnak látszik. Türelmesen kivárom a fél órát, amíg a cigarettásdobozokat más alakzatba rendezi a pulton. Joga van hozzá, hát csinálja. Mikor a sor már a lépcsőig áll, kinyitja az ablakát, és türelmetlenül rámnéz. Átnyújtok neki egy tizest, kérem a gyufát, és kifejezetten udvariasan megkérdezem, nem tudna-e néhány kettest is visszaadni. Rámreccsen, és kijelenti, hogy ennyiből (mintha olyan sok lenne) egyáltalán nem tud visszaadni. Ezért aztán előkapirgálok egy ötvenfillérest, és azt adom oda. A gyufát és a visszajáró tízfillérest úgy vágja hozzám, hogy ha véletlenül nem talál el, a Nyugatig repül. Aláfestőzenéül elkotkodácsolja, hogy neki csak negyven fillérre van igénye, minek adok én többet. Azonkívül ő nem a kutyám (nem tudom, hogy jön ez ide), hanem ember, nem úgy, mint én.

Azt hiszem, ezek után ennek már csak örülhetek...

Nagy Zsuzsa

Párbeszéd az orvosnál:

— Szóval maga igazán úgy érzi, hogy jót tesz magának a dohányzás?

— De mennyire doktor úr! Mihelyt rágyújtok, a feleségem rögtön elmegy otthonról.

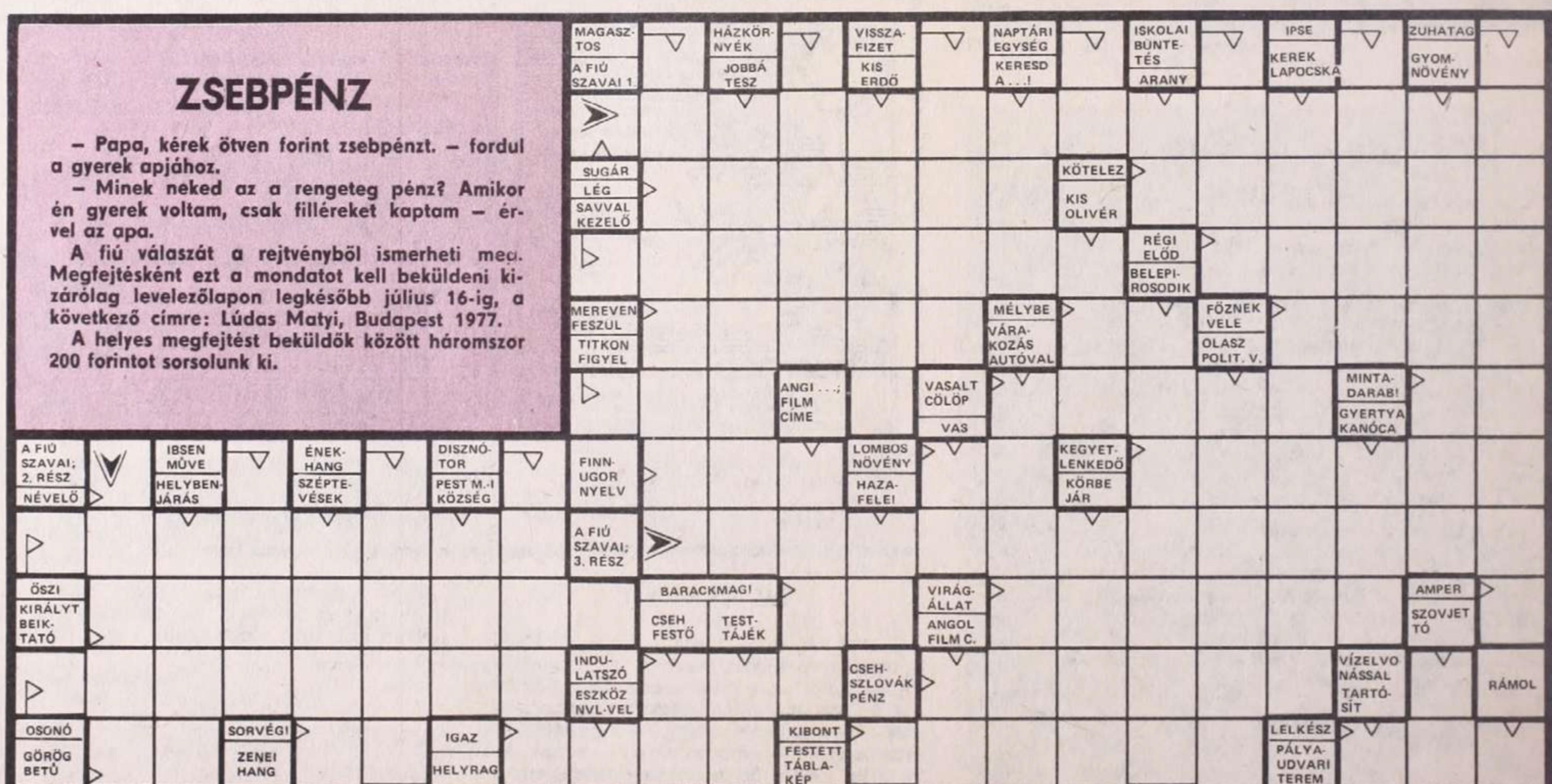
ZSEBPÉNZ

– Papa, kérek ötven forint zsebpénzt. – fordul a gyerek apjához.

– Minek neked az a rengeteg pénz? Amikor én gyerek voltam, csak fillléreket kaptam – érvel az apa.

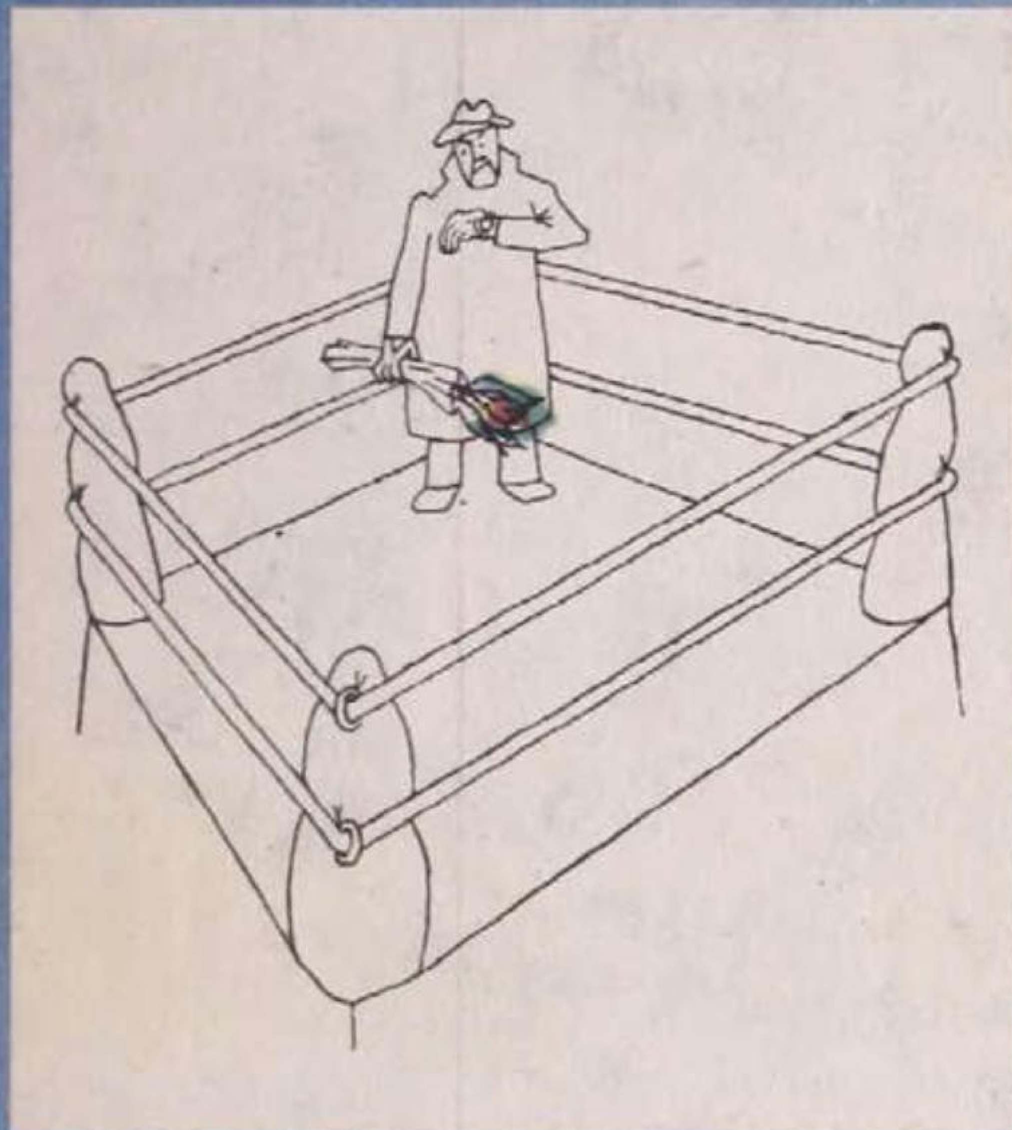
A fiú válaszát a rejtvényből ismerheti meg. Megfejtésként ezt a mondatot kell beküldeni kizárólag levelezőlapon legkésőbb július 16-ig, a következő címre: Lúdas Matyi, Budapest 1977.

A helyes megfejtést beküldők között háromszor 200 forintot sorsolunk ki.

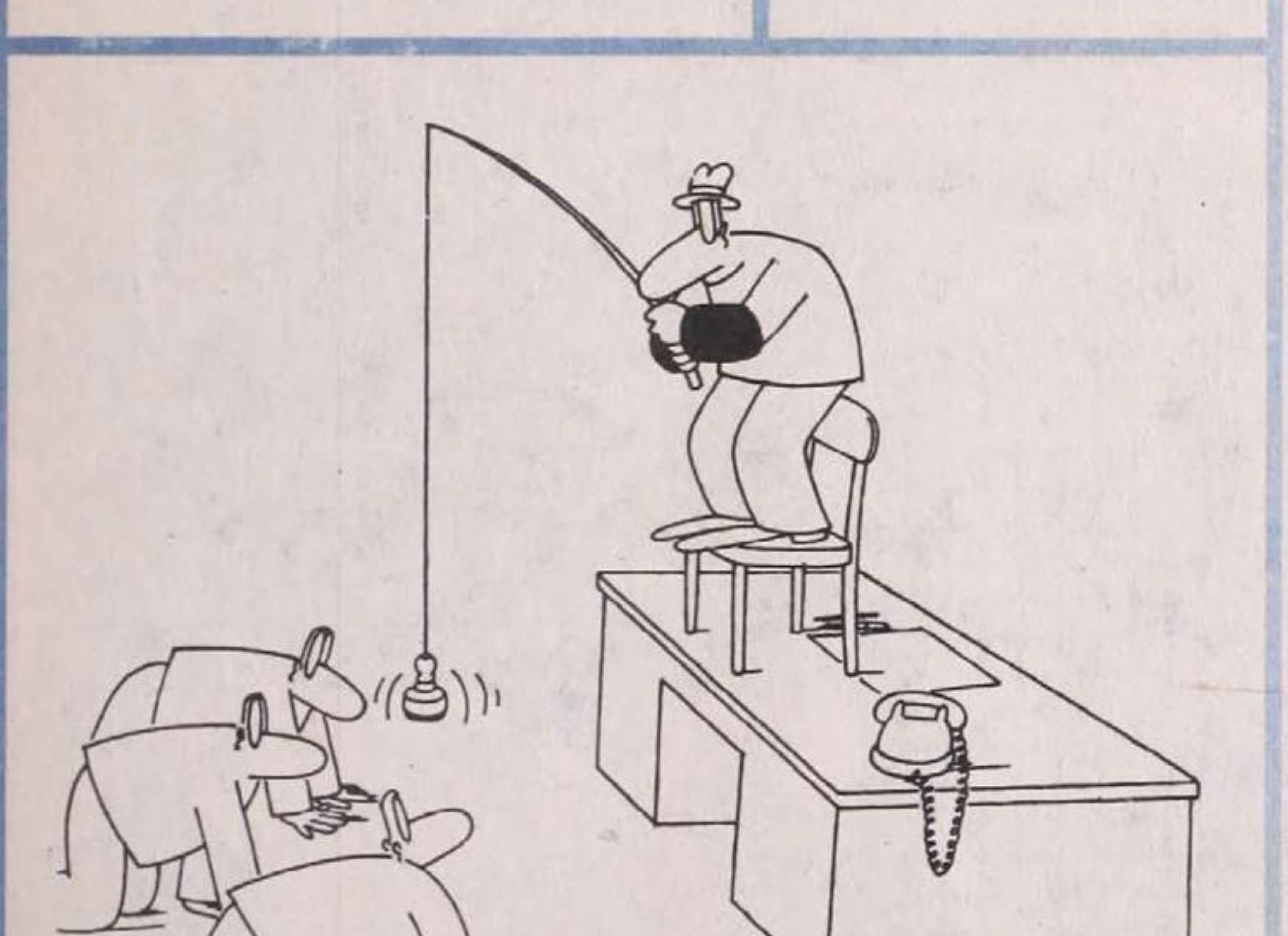

IMPORT HUMOR CSEHSZLOVÁKIÁBÓL

Ludas Matyi

Főszerkesztő: ÁRKUS JÓZSEF
Főszerkesztő-helyettes: MIKES GYÖRGY
Szerkesztőség: Budapest VIII., Gyulai Pál utca 14. 1977
Telefon: 335-718
Kiadja a Hírlapkiadó Vállalat, Budapest VIII., Blaha Lujza tér 3. 1959. Telefon: 343-100, 336-130

SZATIRIKUS HETILAP Felelős kiadó: TILL IMRE vezérigazgató

Terjeszti a Magyar Posta. Előfizethető bármely postahivatalnál, a kézbesítőknél és a Posta Központi Hírlap Irodánál (postacím: Budapest V., József nádor tér 1. 1900) személyesen vagy postautalványon, valamint átutalással a KHI 215–96162 pénzforgalmi jelzőszámára. Előfizetési díj egy hónapra 13,– Ft, negyedévre 39,– Ft, egy évre 156,– Ft.

Készült a Zrínyi Nyomdában, rotációs ofszeteljárással
84.1308/20-28
Felelős vezető: VÁGÓ SÁNDORNÉ vezérigazgató
ISSN 0134–0611

MAGYAR NYÁR

VAKÁCIÓ

– Törtük a fejünket, hogy a Kanári-szigetekre menjünk koldusnak, vagy királyként látogassunk haza?

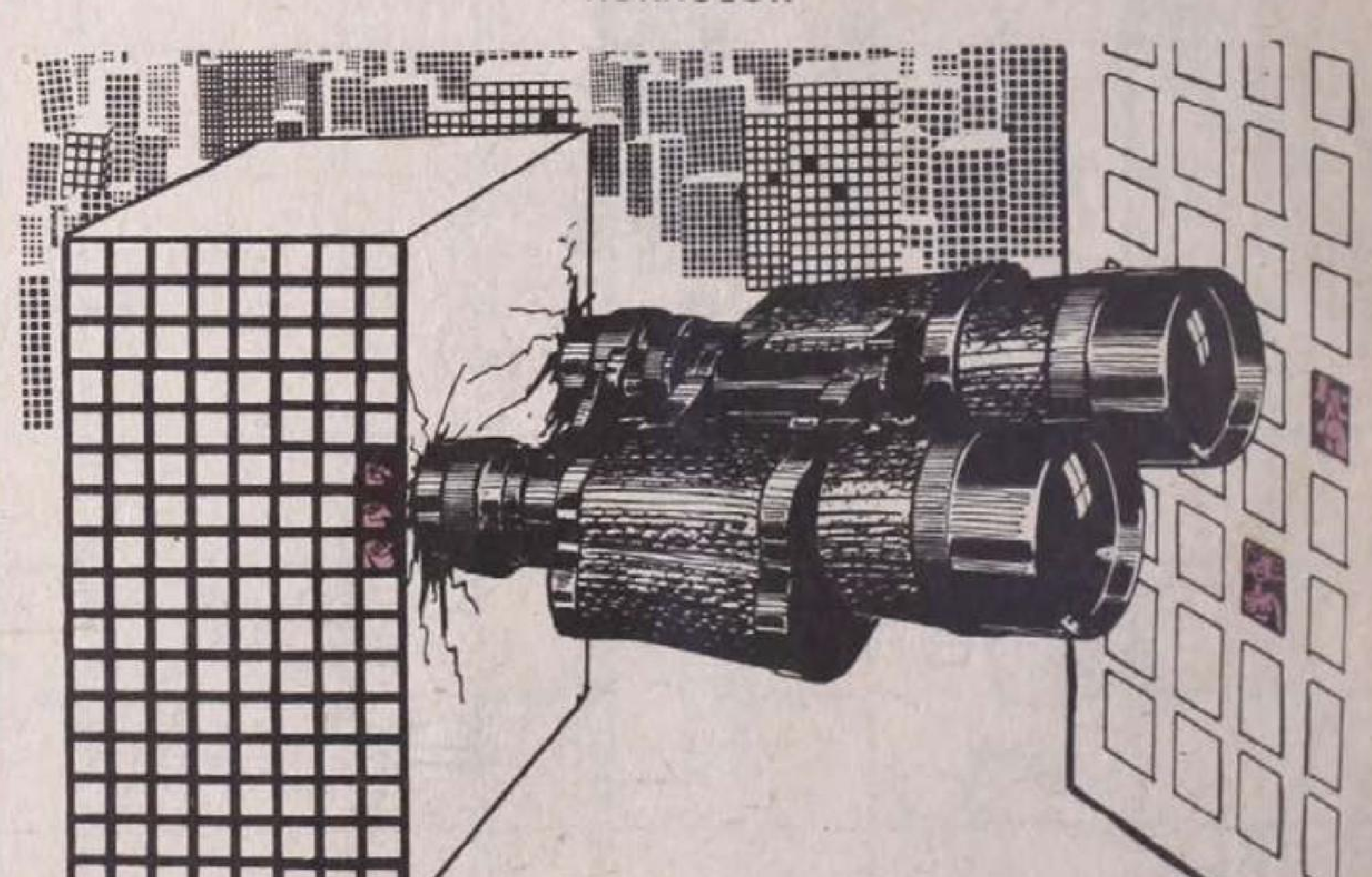
– Jenő, az az érzésem, hogy te válni akarsz!

FOLYTATÓLAGOS CSALÁDMŰSOR

– Nem maradtam le valami fontosról?

KUKKOLÓK

ELSŐSEGÉLY

